Περιοδος 2η,
Νο 117
Φλεβάρης 2003
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Σχέδιο Ανάν: Μέρος των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών στην περιοχη σελ 2

Συμμαχια Σταματήστε τον Πόλεμο! σελ. 6-7

Οι κινητοποιήσεις των τουρκοκυπρίων σελ 8

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

✗ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

✗ ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ

✓ ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΤΑΣΣΟ

Αλλα... η ψήφος δεν αρκεί, χρειάζεται σοσιαλιστική οργάνωση και προοπτική

Παγκόσμια αντίσταση στον πόλεμο του Μπούς

15 ΦΛΕΒΑΡΗ

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ ΩΡΑ 1:00 μμ

ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΝ: μέρος των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών στην περιοχή

Η απόφαση της Κοπεγχάγης

Η απόφαση της Κοπεγχάγης για ένταξη της Κυπρου στην Ε.Ε. χωρίς προυποθέσεις και όρους που να συνδέονται με το κυπριακό πανηγυρίστηκε στη Λευκωσία και Αθήνα σαν η *«μεγαλύτερη επιτυχία μετά την ανεξαρτησία το 1960»*.

Οι πανηγυρισμοί και ιδιαίτερα οι δηλώσεις που έγιναν απο τις κυβερνήσεις Κύπρου και Ελλάδας ότι η απόφαση της Κοπεγχάγης «αποτελεί μεγάλη νίκη των ελληνικών θέσεων και μεγάλη ήττα των τουρκικών θέσεων και του Ντεκτάς» αποκαλύπτουν με τον πιο καθαρό τρόπο ότι η ένταξη ήταν απο την αρχή ένα όπλο για να κτυπήσουν την άλλη πλευρά.

Μαστίγιο

Ηταν ένας εκβιασμός για να εξασφαλίσουν μια διευθέτηση του κυπριακού όσο γίνεται πιο κοντά στις ελληνοκυπριακές επιδιώξεις. Ενας εκβιασμός που τελικά έπιασε τόπο αφού το σχέδιο λύσης που πρότεινε ο Ανάν *«υιοθετεί το μεγαλύτερο μέρος απο τις ομόφωνες αποφάσεις του Εθνικού Συμβουλίου του 1989»*, όπως ομολόγησε ο Σημίτης στη Βουλή.

Η απόφαση της Κοπεγχάγης αποκάλυψε ακόμη πόσο ψεύτικες ήταν οι διακυρήξεις και οι δηλώσεις των ελληνοκυπρίων πολιτικών ηγετών και της κυβέρνησης ότι ενδιαφέρονται πράγματι για μια συνολική διευθέτηση και ένα συμβιβασμό με βάση το σχέδιο Ανάν. Αμέσως μετά την απόφαση της Κοπεγχάγης στελέχη όλων των κομμάτων δήλωναν ότι η *«απόφαση μας δίνει τώρα τη δυνατότητα να επαναδιαπραγατευτούμε το σχέδιο με βάσει το ευρωπαϊκό κεκτημένο»*.

Το πόσο είναι έτοιμοι να υπογράψουν σχέδια και να κάνουν συμβιβασμούς για να φτάσουμε σε μια διευθέτηση, φαίνεται και απο τον πανικό που έχει κυριεύσει την κυβέρνηση αλλά και τις πολιτικές ηγεσίες απο την προοπτική οι τουρκοκύπριοι να δεχτούν το σχέδιο Ανάν όπως έχει άν προχωρήσει στο δημοψήφισμα που απειλεί να κάνει ο Ντεκτάς.

Καρρότο

Η ένταξη εκτός απο εκβιασμός λειτούργησε βέβαια και σαν το καρόττο προς τους τουρκοκύπριους που βρίσκονται σε άθλια οικονομική και πολιτική κατάσταση. Μιά απο τις βασικές αιτίες γι αυτή τους την κατάσταση είναι το οικονομικό και πολιτικό εμπάρκο που τους επιβάλλει εδώ και 29 χρόνια η ελληνοκυπριακή πλευρά.

Σαν αποτέλεσμα αυτού του εμπάρκο οι τουρκοκύπριοι δεν μπορούν να έχουν οικονομικές δραστηριότητες άμεσα με άλλες χώρες ενω δεν μπορούν να έχουν επίσημη εκπροσώπηση σε κανένα διεθνή οργανισμό ή φόρουμ έστω και άν πρόκειται για πολιτιστικές δραστηριότητες ή ακόμη και αθλητικές. Αντιμετωπίζουν δυσκολίες στην ελεύθερη διακίνηση τους στον υπόλοιπο κόσμο και δεν έχουν καμιά διεθνή υπόσταση. Αυτό τους εχει αναγκάσει να δεθούν με την τουρκική οικονομία και το τουρκικό κράτος δια μέσω του οποίου μπορούν να αναπτύσσουν οικονομικές και πολιτικές δραστηριότητες.

Η προοπτική μιας διευθέτησης στο Κυπριακό σημαίνει για τους τουρκοκύπριους οτι θα σταματούσε αυτός ο αποκλεισμός και η άμεση εξαρτηση απο την Τουρκία και η άθλια οικονομική και πολιτική κατάσταση στην οποία βρίσκονται.

Αντίθετα η ένταξη στην Ε.Ε. της Κυπριακής Δημοκρατίας χωρίς τους τουρκοκύπριους θα έκανε τη θέση τους ακόμη πιο δύσκολη. Ο Αλι Ερέλ, πρόεδρος του τουρκοκυπριακού εμπορικού και βιομηχανικού επιμελητηρίου που είναι απο τους βασικούς διοργανωτές των συλλαλητηρίων εναντια στον Ντεκτάς, δήλωσε χαρακτηριστικά: *«Εκείνο που φοβόμαστε είναι ότι αν μπεί η ελληνοκυπριακή πλευρά στην Ε.Ε. και εμείς δεν έχουμε ακόμη δώσει καν απαντηση για τις προθέσεις μας όσον αφορά το σχέδιο, τότε τα πράγματα απο εκεί και ύστερα θα είναι πάρα πολύ δύσκολα, γιατί οι ελληνοκύπριοι θα έχουν πια ισχυρότερη διαπραγματευτική θέση»*.

Ειναι υποκρισία η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση και οι πολιτικοί που στηρίζουν το εμπάρκο να εμφανίζονται ότι τάχα αγωνιούν για την κατάσταση των τουρκοκυπρίων ή για τη μετανάστευση τους. Ειναι αίσχος να χρησιμοποιούν τις διαδηλώσεις τους για ειρήνη και δημοκρατία για να τους παρουσιάζουν ότι συμφωνούν με τις ελληνοκυπριακές θέσεις και να προσπαθούν να τους δελεάσουν με «οικονομικά κίνητρα». Δεν είναι τυχαίο που όλα τα τουρκοκυπριακά κόμματα, απέριψαν τα «πακέτο οικονομικής στήριξης» που αποφάσισαν μετά την Κοπεγχάγη, Κληρίδης και Σημίτης, σαν προσπάθεια εξαγοράς τους. Αντίθετα πρότειναν ότι αν η κυβέρνηση θέλει να πάρει «μέτρα στήριξης των τουρκοκυπρίων» μπορεί να σταματήσει άμεσα το εμπάρκο και να τους αντιμετωπίσει σαν ισότιμους συναιτέρους στο κράτος.

Ειναι φανερό πως αυτό που απασχολεί τον Κληρίδη και την ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη δεν είναι η ειρήνη και η ευημερία των τουρκοκυπρίων αλλά πως θα εξασφαλίσουν τις θέσεις τους στο κυπριακό και μέσα σε αυτό το πλαίσιο είναι που χρησιμοποιούν και την απόφαση της Κοπεγχάγης και την ένταξη.

Το σχέδιο Ανάν προσπαθεί να βρεί ένα κοινά αποδεχτό στάτους κβο για το διαμοιρασμό της εξουσίας και των συνόρων στο νησί. Ειναι ένας συμβιβασμός που αντανακλά τους σημερινούς συσχετισμούς και τα ισοζύγια δυνάμεων που υπάρχουν άναμεσα στις δυό πλευρές.

Απο τις πρόσφατες κινητοποιήσεις των τουρκοκυπρίων

Η ελληνοκυρπιακή άρχουσα τάξη έχασε τον πόλεμο του '74 και την κυριαρχία πάνω στους τουρκοκύπριους και ένα σημαντικό κομμάτι του νησιού. Οι τουρκοκύπριοι και η τουρκική άρχουσα τάξη έχασαν τον οικονομικό και πολιτικό πόλεμο που συνεχίζεται απο το '74 μέχρι σήμερα.

Το σχέδιο Ανάν αντανακλά αυτές τις πραγματικότητες. Οι ελληνοκύπριοι παίρνουν πίσω ένα μέρος απο τα χαμένα εδάφη και αποκτούν ξανά κάποιο έλεγχο στο βόρειο μέρος της Κύπρου μέσα απο την κεντρική κυβέρνηση. Αποκτούν ακόμη φτηνά εργατικά χέρια αφού όλοι βλέπουν τους τουρκοκύπριους να αντικαθιστούν τους ξένους εργάτες. Ο Σημίτης καθιερώνεται σαν σημαντική δύναμη στην Ευρώπη και εδραιώνει τον ρόλο της Ελλάδας σαν περιφεριακή δύναμη. Οι τουρκοκύπριοι μπαίνουν στην Ε.Ε. και ελπίζουν να ξεφύγουν απο τη μιζέρια. Η Τουρκία παίρνει ημερομηνία έναρξης ενταξιακών διαπραγματεύσεων και ελπίζει να ξεπεράσει την οικονομική και πολιτική κρίση στην οποία βρίσκεται.

Το σχέδιο Ανάν έχει ένα δωράκι για τον καθέ εμπλεκόμενο στο κυπριακό. Το μόνο που ζητά είναι να δεχτούν όλοι τη «νέα τάξη πραγμάτων» στην Κύπρο όπως την αποκαλεί και να συνεργαστούν με τους ιμπεριαλιστές και να στηρίξουν τον επερχόμενο πόλεμο στο Ιράκ αλλά και τους άλλους που θα ακολουθήσουν.

Το σχέδιο που θα μπεί σε δημοψήφισμα δεν αφορά μόνο τα συντάγματα του κεντρικού κράτους και των «συστατικών κρατών», τις εδαφικές αναπροσαρμογές και άλλα παρόμοια που αφορούν άμεσα τις δύο κοινότητες αλλά και την ένταξη στην Ε.Ε. και την αποδοχή των βρεττανικών βάσεων και των άλλων σταθμών που υπάρχουν στη Κύπρο και την υιοθέτηση όλων των συνθηκών που έχουν κάνει μέχρι σήμερα τα δύο μέρη καθώς και τον σεβασμό των ζωτικών συμφερόντων του Ισραήλ. Σε όλα αυτά θα πρέπει κάποιος να απαντήσει με ένα ναί ή ένα όχι αν θέλει να δεί την οποιαδήποτε διευθέτηση στο κυπριακό. Αν το σχέδιο Ανάν δέχεται κάποιες τροποποιήσεις όσον αφορά τα άμεσα ζητήματα του κυπριακού, δεν δέχεται καμιά αλλαγή σε σχέση με αυτά.

Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το σχέδιο Ανάν έγινε πρώτα και κύρια για να εξυπηρετήσει τα σχέδια των Αγγλοαμερικανών και τους στρατηγικούς σχεδιασμούς τους στη Μέση Ανατολή και μετά για ότι δήποτε άλλο. Γι αυτό και το μόνο που ουσιαστικά κάνει είναι να ανακυκλώνει και να εντείνει τους ανταγωνισμούς στη περιοχή ενώ οι περισσότερες απο τις πρόνοιες του συντάγματος και των νέων διευθετήσεων έχουν το στοιχείο της δυσπιστίας και της σύγκρουσης σε κάθε παράγραφο τους.

Ειναι ένα «ειρηνευτικό» σχέδιο που έχει σαν φόντο ενα απο τους πιο αγριους και βάρβαρους πολέμους όπως αυτόν που ετοιμάζουν οι Μπούς και Μπλέρ στο Ιράκ.

Είναι γι αυτό που δεν μπορούμε να έχουμε καμία εμπιστοσύνη σ' αυτά που σχεδιάζονται «από πάνω» και ειδικότερα για το σχέδιο Ανάν. Η Ε.Ε. προς την οποία ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι κοιτάζουν δεν προσφέρει καμιά εγγύηση για κάτι καλήτερο αφού είναι αυτή που συμπρωταγωνίστησε μαζί με τις ΗΠΑ και τα Ηνωμένα Εθνη σε όλους τους πόλεμους τα τελευταία χρόνια — Ιράκ '91, Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, ενω κάνει τα στραβά μάτια για τις συνεχιζόμενες σφαγές του Σαρόν στην Παλαιστίνη.

Κοινή δράση απο τα κάτω

Η ελπίδα για ειρήνη, δημοκρατία και ευημερία στο νησί δεν βρίσκονται στην ένταξη της Κύπρου, της μισής ή όλης στην Ε.Ε. και στα «ειρηνευτικά» σχέδια των ιμπεριαλιστών, αλλά στην ενότητα και την κοινή δράση των απλών ανθρώπων σε Κύπρο, Ελλάδα και Τουρκία.

Πολλοί έχουν υποστηρίξει το σχέδιο Ανάν γιατί πιστεύουν ότι θα εξασφαλίσει τη συνύπαρξη ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων και τη κοινή δράση. Κατ αρχήν το σχέδιο δεν εξασφαλίζει τη γεωγραφική συνύπαρξη ή ελεύθερη διακίνηση γενικά. Αλλά ακόμη και εκεί που θα υπάρξει η γεωγραφική συνύπαρξη αυτό δεν σημαίνει και συνεργασία και κοινούς αγώνες. Και στο παρελθόν υπήρξε συνύπαρξη αλλά αυτό δεν εμπόδισε τις σφαγές και τους πολέμους. Εκείνο που χρειάζεται είναι η πολιτική ενότητα.

Μια τέτοια ενότητα χτίζεται στη βάση μια πολιτικής που κοντράρει στην κάθε πλευρά τις επιλογές της άρχουσας τάξης αλλά και τις συνολικότερες επιλογές και σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Αυτών δηλαδή που δημιούργησαν το Κυπριακό. Γι αυτό χρειάζεται πρώτα και κύρια να κοντράρουμε τον εθνικισμό ο καθένας στη πλευρά του. Οχι μόνο τον ακραίο απορριπτικό εθνικισμό όσων ζητούν καθαρές εθνικές λύσεις, αλλα και το συγκαλημένο εθνικισμό αυτών που εμφανίζονται σαν «ενδοτικοί». Αυτών που ενώ δηλώνουν «θαυμασμό» και «συγκίνηση» για τους αγώνες των τουρκοκυπρίων ενάντια στον Ντεκτάς, την ίδια στιγμή δεν έχουν κανένα πρόβλημα να τους επιβάλλουν οικονομικό και πολιτικό αποκλεισμό. Αυτών που τους εκβιάζουν ότι θα μείνουν έξω απο την Ε.Ε. αν δεν υποχωρήσουν στις αξιώσεις τους, και την ίδια στιγμή μιλούν για συλλαλητήρια συμπαράστασης στον αγώνα τους.

Πραγματική συμπαράσταση στους αγώνες των τουρκοκυπρίων θα ήταν αν οι δικές μας κινητοποιήσεις στρεφονταν εναντια στη δική μας κυβέρνηση, με αιτήμα να σταματήσει αμέσως το εμπράρκο, να παγώσει η διαδικασία ένταξης που λειτουργεί σαν εκβιασμός στην άλλη πλευρά, να σταματήσουν οι εξοπλισμοί, ν' ανοίξουν τα σύνορα. Αν ο κύριος Κληρίδης θέλει ένα πραγματικά δημοκρατικό σχέδιο, που να φέρει την ειρήνη στο νησί, τότε υπάρχει ένα που είναι πολύ απλό. Ας αφήσει τους τουρκοκύπριους να έχουν όση αυτονομία θέλουν. Δεν υπάρχει ειρηνική συνύπαρξη με το ζόρι, με εκβιασμούς και απειλές.

Ετσι κτίζεται η ενότητα και η κοινή δράση. Οι προϋποθέσεις υπάρχουν. Οι τουρκοκύπριοι βρίσκονται ήδη ένα βήμα μπροστά. Αντί να τους χειροκροτούμε ας χτίσουμε το δικό μας κίνημα αντίστασης για την ειρήνη και ενάντια στον εθνικισμό.

Υπάρχει αυτή τη στιγμή όμως και ένα αμεσο πεδίο κοινής δράσης για ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους. Είναι ο πόλεμος στο Ιράκ. Η συντριπτική πλειοψηφία των απλών ανθρώπων σε Ελλάδα Τουρκία και Κύπρο είναι αντίθετοι με αυτό τον πόλεμο. Αυτό δίνει τη δυνατότητα για τη συγκρότηση για πρώτη φορά μιας πολιτικής συμμαχίας ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, που να έχει παράλληλη αλλά και κοινή δράση ενάντια στο πόλεμο, ενάντια στη παραχώρηση διευκολύνσεων στους αγγλοαμερικανούς.

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ στο κάλεσμα της οποίας ανταποκρίθηκαν ήδη και τουρκοκυπριοι, δίνει μια τέτοια προοπτική. Οσοι ενδιαφέρονται για την ειρήνη στη Κύπρο αλλα και στην ευρήτερη περιοχή, όσοι θέλουν να δούν ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους να παλεύουν μαζί και να κτίζουν την ενότητα τους, θα πρέπει να δώσουν όλες τους τις δυνάμεις για την επιτυχία αυτής της προσπάθειας.

Αυτό θα ήταν η καλήτερη αφετηρία για να κτίσουμε ένα πραγματικό κίνημα και στις δυό πλευρές που να έχει τη δυνατότητα να επιβάλει τους δικούς του όρους στο Κυπριακό και να εξασφαλίσει μια ειρηνική και βιώσιμη διευθέτηση, παραμερίζοντας ολούς αυτούς που ευθύνονται για τη δημιουργία του προβλήματος, για τους πολέμους και τις συγκρούσεις που το σημάδεψαν τα τελευταία πενήντα χρόνια.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Ψηφίζουμε: οχι στον πόλεμο οχι στο Συναγερμό

Οι καπακωτές και η νίκη στις εκλογές δεν αρκούν για να φέρουν μια πραγματική αλλαγή στην κοινωνία. Χρειάζονται οι δικοί μας αγώνες.

Αυτές οι εκλογές μπορεί να κυριαρχούνται απο τις εξελίξεις στο κυπριακό αλλά υπάρχει και ένα αλλο φόντο που τις ορίζει, είναι ο επερχόμενος πόλεμος στο Ιρακ.

Ο Κληρίδης και οι υπουργοί του υποστηρίζουν ότι είναι οι μοναδικοί που μπορούν να οδηγήσουν σε μια ειρηνική διευθέτηση στο κυπριακό και ζητούν «δεκαεξάμηνη παράταση» ενώ τα ίδια υποστηρίζει και ο άλλος υποψήφιος του Συναγερμού ο Μαρκίδης που μας υπόσχεται όμως και μια πενταετία «στιβαρής εσωτερικής διακυβέρνησης».

Πρέπει να είναι πολύ αφελής κάποιος για να πιστεύει ότι αυτοί που κυριαρχούν στην πολιτική σκηνή τα τελευταία δέκα χρόνια μπορούν να προσφέρουν τίποτα διαφορετικό απ' ότι πρόσφεραν αυτά τα χρόνια. Θα πρέπει να έχει πολύ κοντή μνήμη για να ξεχνά ότι ο Κληρίδης με τον Μαρκίδη απο δίπλα, πριν δέκα χρόνια διεκδίκησε και κέρδισε την προεδρία για να θάψει τις ιδέες Γκάλι, ή ότι το '98 κέρδισε την προεδρία καβάλλα στους S-300, με τα φτερά του Ενιαίου Δόγματος και την «πρόταξη» της πολιτικής του ενεργού ηφαιστίου. Σήμερα διεκδικεί την προεδρία για να μάς σώσει και πάλι αλλά αυτή τη φορά απο την πολιτική που ο ίδιος υποστήριζε μέχρι χτές. Τον μόνο που ενδιαφέται να σώσει σήμερα ο Κληρίδης είναι τον Αναστασιάδη και το κόμμα του.

Πραγματικά χρειάζεται πολύ μεγάλο θράσος ο Κληρίδης και το κόμμα του, που έδωσε πολιτική στέγη στους πραξικοπηματίες και τους οπαδούς της πολιτικής «καλός τούρκος ο νεκρός τούρκος» να εμφανίζονται σαν υποστηρικτές της επαναπροσέγγισης και υπερασπιστές των τουρκοκυπρίων.

Στην περίπτωση τους ισχύει η λαϊκή παροιμία «απόν αντρέπεται ο κόσμος εν δικός τους». Ακόμη και τώρα τη στιγμή που ο Κληρίδης μιλά για ειρήνη και δικαιοσύνη, η κυβέρνηση του έχει παραχωρήσει κάθε διευκόλυνση στους αγλοαμερικανούς ιμπεριαλιστές για να πραγματοποιήσουν τη νέα τους επιδρομή στο Ιράκ. Στην ουσία γίνεται συνένοχος σε ένα απο τους πιό βρώμικους και άδικους πολέμους για να μην κακοφανήσει τους αγλοαμερικανούς απο τους οποίους περιμένει να πιέσουν τον Ντεκτάς και την Αγκυρα για περισσότερες παραχωρήσεις στο κυπριακό.

Δεν θέλουμε τέτοια αιματοβαμμένα ανταλλάγματα στο κυπριακό. Δεν θέλουμε «εθνικές επιτυχίες» στηριγμένες στο αίμα των αθώων παιδιών του Ιράκ. Γι αυτό στις 16 του Φλεβάρη μαυρίζουμε τους υποψηφίους του Συναγερμού, ψηφίζουμε όχι στον πόλεμο και την πολεμοκαπηλεία. Μαυρίζουμε την πολιτική του γριβισμού, της λιτότητας, των περικοπών, των φορολογιών, των ιδιοτικοποιήσεων, των σκανδάλων. Μαυρίζουμε τον Κληρίδη, τον Αναστασιάδη και τον Μαρκίδη και ότι αντιπροσωπεύουν.

Ψηφίζουμε τον υποψήφιο της Συνεργασίας των κομμάτων της αντιπολίτευσης Τάσσο Παπαδόπουλο.

Δεν πρέπει όμως να έχουμε καμιά αυταπάτη ούτε για τη δυνατότητα των εκλογών μέσα στο καπιταλισμό ν' αλλάξουν τη ζωή μας, ούτε για τη πολιτική που θα ακολουθήσει ο Τάσσος.

Αγωνες

Στον καπιταλισμό η εξουσία βρίσκεται στο κεφάλαιο και όχι στις εκλογες. Η περίφημη λαική κυρίαρχία εξαντλείται στα δέκα λεπτά που οι εργαζόμενοι χρειάζονται για να ρίξουν την ψήφο τους, κάθε λίγα χρόνια. Τον υπόλοιπο χρόνο πρεπει να αφήνουν κάθε μέρα την ελευθερία και τα ίσα δικαιώματα έξω απο την είσοδο του εργοστασίου ή του γραφείου τους. Εκει μέσα οπου περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους κυριαρχεί η ελευθερία και το δικαίωμα του εργοδότη να τους απολύει, όποτε θέλει να τους αυξάνει το ωράριο και να τους χαμηλώνει τους μισθούς, να τους εξευτελίζει και να τους επιβάλει την πειθαρχία του.

Η πραγματική εξουσία δηλαδη οι αποφάσεις για τις τύχες της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας, οι αποφάσει που καθορίζουν τις ίδιες μας τις ζωές παίρνονται στα κλειστά κέντρα που ελέγχει η άρχουσα τάξη. Στις Τράπεζες, στα διοικητικά συμβούλια των επιχειρήσεων στα Γενικά Επιτελεία του Στρατού και της διπλωματίας. Βρίσκεται στα χέρια αυτών που κρατούν τα κλειδία της οικονομίας και του κράτους. Αυξεντίου, Λαζαρίδης, Τριανταφυλλίδης Σιακόλας, Ορφανίδης και άλλους παρόμιους. Αυτούς κανείς μας δεν τους έχει εκλέξει. Αυτούς όχι μονο δέν μπορούμε να τους αλλάξουμε, αλλά χρησιμοποιούν την δύναμη τους για να επιβάλουν στις κυβερνήσεις ή τη βουλή τις επιλογές τους. Η ιστορία με το χρηματιστήριο είναι η πιό καθαρή απόδειξη για το ποιός επιβάλλει στη Κυβέρνηση ακόμη και στη Βουλή τη θέληση του.

Οι πιο σημαντικές κατακτήσεις της ζωής μας, συντάξεις, ωράριο, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, δημοκρατικά δικαιώματα και πολλά άλλα ειναι αποτέλεσμα των αγώνων της εργατικής τάξης και της νεολαίας και όχι κάποιας προοδευτικής κυβέρνησης ή Βουλής που τα παραχώρησε απο μόνη της. Γι αυτό η ψήφος δεν αρκεί. Χρειάζονται οι δικοί μας αγώνες. Χρειάζεται να κτίσουμε ενα πραγματικά επαναστατικό κόμμα που να δώσει την προοπτική της επανάστασης, της μόνης πραγματικής αλλαγής της κοινωνίας όπου οι άνθρωποι θα είναι πάνω απο τα κέρδη και τα άλλα ατομικά συμφέροντα.

Ο Τάσσος

Η υιοθέτηση της υποψηφιότητας του Τάσου Παπαδόπουλου απο το ΑΚΕΛ είναι σίγουρο ότι δεν ενθουσίασε τη μεγάλη μάζα των οπαδών του ΑΚΕΛ και ιδιαιτερα τα πιο ταξικά συνειδητά κομμάτια του. Οχι μόνο γιατί ο Τάσος με κανένα τρόπο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν προοδευτική υποψηφιότητα αλλα και γιατί μια πιθανή νίκη του στις εκλογές δεν εξασφαλίζει με κανένα τρόπο και μια πραγματική αλλαγή στην πολιτική.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι όλοι μας θα προτιμούσαμε ο υποψήφιος της αριστεράς, ο υποψήφιος της συνεργασίας της αντιπολίτευσης να ήταν ένας αριστερός για να καταγραφεί η αριστερή διάθεση που υπάρχει μέσα στη κοινωνία. Πιστεύουμε ότι θα είχε τις ίδιες ή και καλήτερες πιθανότητες απο τον Τάσσο να εκλεγεί.

Παρ' όλα αυτά ο Τάσος είναι ο υποψήφιος της αντιπολίτευσης και κάθε αγωνιστής της αριστεράς, κάθε ακτιβιστής του κινήματος που παλεύει για ένα καλήτερο κόσμο, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, ενάντια στον πόλεμο, εναντια στη νεοφιλελεύθερη συντηριτική πολιτική θα πρέπει να υποστηρίξει ψήφο στον Τάσο για να μαυρίσουμε τον Συναγερμό και την πολιτική του. Μια νίκη του Τάσου στις εκλογές θα μετρήσει πρώτα και κύρια σαν ήττα του Κληρίδη και της πολιτικής του. Θα είναι «καλά νέα» για την εργατική τάξη γιατί θα ξεφορτωθούμε αυτους που για δέκα χρόνια μας επιβάλλουν την πολιτική της λιτότητας, των φορολογιών, των ιδιωτικοποιήσεων, του εθνικισμού και του ρατσισμού.

Η ψήφος στον Τάσσο δεν σημαίνει και ότι ξεχνάμε την κριτική μας απέναντι του ή απέναντι στο ΑΚΕΛ που τον επέλεξε. Ούτε αναστέλουμε με οποιονδήποτε τρόπο τις διεκδικήσεις μας για χάρη των εκλογών. Σημαίνει πρώτα και κύρια ότι δεν μένουμε απαθείς σε μια μάχη που οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας θεωρούν σημαντική έστω και αν εμείς έχουμε διαφορετική αντίληψη. Σ΄αυτή τη μάχη διαλέγουμε στρατόπεδο, μπαίνουμε στη μάχη με τη μεριά της τάξης μας. Ψηφίζουμε μαζί με τους ακτιβιστές που την προηγούμενη περίοδο δώσαμε τις μάχες ενάντια στον πόλεμο, για αλληλεγγύη στην ιντιφάτα, ενάντια στις κεραίες και τις βάσεις, που βρεθήκαμε μαζί στις απεργίες και τις διαδηλώσεις. Μαζί με αυτό το κόσμο θα είμαστε και αύριο για να δώσουμε και τις επόμενες μάχες ακόμα και εναντια στον ίδιο τον Τάσσο και την κυβέρνηση του που θα συνεχίσουν την ίδια πολιτική επικαλούμενοι πιθανώς και τις ίδιες δικαιολογίες που επικαλείται ο Κληρίδης σήμερα.

Αυτή τη πραγματικότητα και αυτούς τους ταξικούς συσχετισμούς είναι που χάνουν απο μπροστά τους κάποιοι αριστεροί που σκέφτονται το λευκό και την αποχή επειδή δεν τους εκφράζει ο Τάσσος. Η αντίληψη του λευκού και της αποχής καλιεργεί αυταπάτες στην δύναμη των ίδιων των εκλογών. Αποδέχεται την λογική του καπιταλισμού οτι η ψήφος στις αστικές εκλογές είναι η πεμπτουσία της δημοκρατίας, είναι «ιερή και όσια» και έχουμε ευθύνη για το που θα την ρίξουμε. Είναι η ίδια λογική με αυτούς που για κάθε κακό που κάνει η κυβέρνηση επαναλαμβάνουν το επιχείρημα «ας πρόσεχαν όταν ψήφιζαν».

Για τους διάφορους, κυρίως πρώην αριστερούς που βλέπουν στην υποψηφιότητα Κληρίδη την μόνη «αριστερή πρόταση» γιατί τάχα θα «λύσει» το κυπριακό το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι ότι ή πολύ αφελείς είναι ή βρίσκονται πραγματικά σε απόγνωση και απελπιστική απομόνωση για να μην βλέπουν ότι ο Κληρίδης το μόνο που νοιάζεται να λύσει είναι το εκλογικό πάζλ που έφτιαξε ο Αναστασιάδης και ο Συναγερμός.

Σ' αυτές τις εκλογές για τους αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας για τους ακτιβιστές του αντιπολεμικού κινήματος δεν υπάρχει άλλη επιλογή απο τη ψήφο στον Τάσσο. Η ψήφος μας ξέρουμε ότι δεν αρκεί για ν' αλλάξει την κοινωνία αλλά μπορεί να μας βοηθήσει να κερδίσουμε μια καλήτερη θέση μάχης στην ταξική πάλη με προοπτική την επανάσταση και τον σοσιαλισμό.

Για αυτό η πρόταση μας για τις εκλογές δεν μπορεί να μένει μόνο στο πως χρησιμοποιούμε τη ψήφο αλλα προτείνει και την εναλλαχτική πρόταση, τους δικούς μας αγώνες, το κτίσιμο επαναστατικού κόμματος, και την προοπτική της επανάστασης.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Το κατώτατο όριο μισθού

Το διάταγμα για το κατώτατο όριο μισθού αφορά χιλιάδες μισθωτούς, στην πλειονότητα γυναίκες, πωλήτριες, γραφείς, σχολικοί βοηθοί κλπ. Σήμερα ο κατώτατος μισθός πρόσληψης ειναι £292 και μετά από εξάμηνη εργοδότηση αυξάνεται στις £316. Οι συντεχνίες ΠΕΟ, ΣΕΚ και ΔΕΟΚ πρόκειται να επιδιωξουν αναπροσαρμογή του διατάγματος για τον κατώτατο μισθό, σήμερα κυμαίνεται στο 44% του μέσου όρου εθνικού μισθού, ώστε να ανεβεί στο 50% δηλαδή περίπου £380.

Στο άκουσμα και μόνο της τοποθέτησης των συντεχνιών για αναθεώρηση του κατώτατου μισθού σηκώθηκαν οι τρίχες των αφεντικών της ΟΕΒ και του ΚΕΒΕ. Όχι μόνο έφεραν ένσταση αλλά δήλωσαν την πάγια θέση τους για κατάργηση του κατώτατου ορίου μισθού. Το κατώτατο όριο μισθού που ισχύει στην Ευρώπη κυμαίνεται στο 60% περίπου του μέσου εθνικού μισθού, δηλαδή γύρω στις £486.

Βέβαια όταν πρόκειται για ιδιωτικοποιήσεις ημικρατικών και δημόσιων οργανισμών, για κατάργηση εργατικών κεκτημένων και «φιλελευθεροποιήσεις» είναι οι πρώτοι που ζητούν 'εναρμόνιση' με την Ε.Ε. και μιλούν για «εκσυγχρονισμό» της αγοράς εργασίας.

Καθάρματα με βούλα

Στην Αργεντινή παιδιά στις φτωχές επαρχίες πεθαίνουν από την πείνα. Οι φωτογραφίες σκελετωμένων παιδιών με πρησμένες κοιλιές από την επαρχία Τουκουμάν έκαναν τον γύρο του κόσμου. Το Κέντρο Μελετών Παιδικής Διατροφής που συνεργάζεται με την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας αναφέρει σε μελέτη του ότι το 20% των παιδιών της Αργεντινής υποσιτίζεται.

Η πείνα, προϊόν της οικονομικής κρίσης, δεν είναι φυσική καταστροφή. Η Αργεντινή είναι ο σιτοβολώνας του κόσμου, τέταρτη στη σειρά παγκόσμια στις εξαγωγές τροφίμων, ακόμα και σήμερα. Μια χώρα που «υπάρχουν 50 εκατομμύρια βοοειδή και 39 εκατομμύρια άνθρωποι» όπως δήλωσε ένας γιατρός του παιδιατρικού νοσοκομείου της Τουκουμάν.

Ποιός φταίει λοιπόν; Ο υπουργός Παραγωγής της Αργεντινής Ανίμπαλ Φερνάντεζ σε μια σπάνια έκρηξη ειλικρίνειας έδειξε τον ένοχο: «*μια άρρωστη κοινωνία και μια άρχουσα τάξη που αποτελείται από καθάρματα, εμού συμπεριλαμβανομένου*».

Γιορτινά δωράκια

Πριν κλείσει η βουλή για τις γιορτές των Χριστουγέννων ψήφισε την αυξηση «εξοδων ψυχαγωγίας» που δικαιούνται οι εταιρείες από 5.000 λίρες σε 10.000 λίρες το χρόνο — που μάλιστα δε φορολογούνται. Δηλαδή 900 λίρες έξοδα το μήνα για να τα πίνουν και για να τα γλεντούν οι επιχειρηματίες και τα διευθυντικά στελέχη τους στην υγεία όλων εμάς των υπολοίπων.

Φριχτό ντοπάρισμα

Πώς εξασφαλίζει το «αξιόμαχο» των πιλότων της η αμερικάνικη πολεμική αεροπορία; Χορηγώντας τους ναρκωτικά. Οσο απίστευτο και αν ακούγεται ισχύει αφού το παραδέχτηκε επίσημα η Πολεμική Αεροπορία των ΗΠΑ.

Οι αξιωματικοί προτρέπουν τους πιλότους να παίρνουν αμφεταμίνες (σπιντάκια) ιδιαίτερα σε αποστολές που κρατάνε πολλές ώρες. Ετσι για πολλούς αρχίζει να λύνεται το μυστήριο του αφύσικα μεγάλου αριθμού περιστατικών όπου αμερικάνικα ή συμμαχικά στρατιωτικά τμήματα πλήτονται από "φίλια πυρά" τα οποία προέρχονται από μαχητικά αεροπλάνα.

Η αποκάλυψη έγινε αρχικά από τους δικηγόρους δυο πιλότων που κατηγορούνται ότι βομβάρδισαν καναδέζικα στρατεύματα στη διάρκεια μιας νυχτερινής άσκησης. Δεν ξέρουμε ακόμα τι είχαν πάρει οι πιλότοι που ξεκλήρισαν τους συγγενείς και τους καλεσμένους χτυπώντας έναν... γάμο στο Αφγανιστάν.

Νάτος ο αγωγός

Το 1997 μια αμερικάνικη πετρελαϊκή εταιρία, η UNOCAL, είχε υπογράψει συμβόλαιο με την κυβέρνηση των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν για την κατασκευή αγωγού από τα σύνορα της χώρας με το Τουρκμενιστάν μέχρι το Πακιστάν. Το σχέδιο δεν προχώρησε ποτέ, γιατί οι Ταλιμπάν δεν κατάφεραν να επιβάλουν πλήρη έλεγχο στις περιοχές που θα περνούσε ο αγωγός.

Στις αρχές του 2002 οι ΗΠΑ είχαν εγκαταστήσει τη νέα κυβέρνηση του Καρζάι στη Καμπούλ. Και ο Μπους διόρισε ειδικό απεσταλμένο για το Αφγανιστάν τον Ζαλμάι Καλιζάντ, τον άνθρωπο που είχε κάνει για λογαριασμό της UNOCAL τις διαπραγματεύσεις με τους Ταλιμπάν.

Και λίγες μέρες πριν τον ερχομό του 2003, οι κυβερνήσεις του Αφγανιστάν και του Τουρκμενιστάν υπέγραψαν νέα συμφωνία για την κατασκευή του αγωγού. Βέβαια και αυτή τη φορά δεν είναι σίγουρο ότι θα προχωρήσει. Αλλά το σημειώνουμε για να μην ξεχνιόμαστε για τους πραγματικούς λόγους των αμερικάνικων επεμβάσεων και πολέμων.

Νεστλέ η αδίστακτη

Η Αιθιοπία είναι μια από τις φτωχότερες χώρες στον κόσμο. Το κατα κεφαλήν ΑΕΠ είναι μόλις 100 δολάρια το χρόνο. Τώρα οι κάτοικοι αυτής της αφρικανικής χώρας βρίσκονται στα πρόθυρα ενός λιμού που οφείλεται στην καταστροφή των καλλιεργειών λόγω της ξηρασίας. Θα είναι ο χειρότερος λιμός από αυτόν του 1984 όταν οι φωτογραφίες των παιδιών με τις πρησμένες κοιλιές που πέθαιναν από την πείνα έκαναν το γύρο του κόσμου.

Αλλά η Nestle δεν έχει τέτοιες ευαισθησίες. Απαιτεί μέσω της Παγκόσμιας Τράπεζας, αποζημίωση έξι εκατομμυρίων δολαρίων από την Αιθιοπία. Το 1975, η τότε «κομμουνιστική» κυβέρνηση της χώρας προχώρησε σε πολλές κρατικοποιήσεις ξένων εταιριών. Ανάμεσά τους και το εργοστάσιο μιας γερμανικής εταιρίας που αργότερα αγόρασε η Nestle. Η πολυεθνική θυμήθηκε να ζητήσει τώρα την αποζημίωση για αυτή την εταιρία.

Η κυβέρνηση της Αιθιοπίας λέει ότι αυτή η απαίτηση μπορεί να κοστίσει χιλιάδες ζωές. Κατά τ' άλλα στα κανάλια ή τις εφημερίδες σίγουρα θα δούμε κάποιες διαφημίσεις με ευτυχισμένα μωρά της Nestle.

Οι επιθεωρητές του ΟΗΕ και τα πυρηνικά του Ισραήλ

Οι κυβερνήσεις των χωρών μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ μελετούν ενδελεχώς την έκθεση του Ιράκ για το οπλοστάσιό του. Ο Πάουελ και ο Μπους επιμένουν ότι το Ιράκ ψεύδεται και ότι κατέχει όπλα μαζικής καταστροφής. Καιρός είναι να θυμηθούμε την ιστορία του Μορντεκάι Βανούνου.

Είναι ο ισραηλινός πυρηνικός επιστήμονας, που σαπίζει εδώ και 16 χρόνια στο κελί της απομόνωσης. Το έγκλημά του; Είχε επιβεβαιώσει την κατοχή από το Ισραήλ όπλων μαζικής καταστροφής, δηλαδή πυρηνικού οπλοστάσιου. Τότε οι ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες τον απήγαγαν στην Ρώμη και τον οδήγησαν στη φυλακή στο Ισραήλ.

Στα μέσα του περασμένου Δεκέμβρη εκδικάστηκε ακόμα μια αίτησή του για την απονομή χάρης. Απορρίφθηκε γιατί όπως του δήλωσαν κατέχει ακόμα στρατιωτικά μυστικά, μετά από 16 χρόνια στην απομόνωση!

Η σκοτεινή όψη της "ευμηερίας"

Τα ιδιωτικά χρέη στις εμπορικές τράπεζες και στο Συνεργατισμό εξακοντίστηκαν στα 10,5 δισεκατομμύρια λίρες μέχρι το τέλος του 2002! Την ίδια στιγμή υπάρχει μεγάλη ρευστότητα στις τράπεζες, αφού τα νέα δάνεια έπεσαν καατακόρυφα. Από τους σημαντικούς παράγοντες που συνέτειναν σ' αυτή την κατάσταση είναι βέβαια το ΧΑΚ με τα δισεκατομμύρια που χάθηκαν στη «μαύρη τρύπα» του. Το γεγονός ότι υπάρχει άφθονο χρήμα που παραμένει αδιάθετο στις τράπεζες λόγω της μείωσης στη σύναψη νέων δανείων δείχνει πως πολύς κόσμος δεν είναι σε θέση να τα βγάλει πέρα με καινούργιο δανεισμό. Ένα ψηλό ποσοστό ιδωτικού δανεισμού αφορά την αγορά καταναλωτικών αγαθών, σπίτια, αυτοκίνητα, κλπ που όμως είναι υποθηκευμένα στις τράπεζες.

Επιπλέον, κατά τον Σταύρο Ευαγόρου, στην Κύπρο του 2003 «το ευπορότερο 10% του πληθυσμού καρπούται το 50% του εθνικού πλούτου. Το υπόλοιπο μισό του εθνικού προϊόντος πρέπει να μοιραστεί το 90% του πληθυσμού».

Αν σ' αυτά προσθέσει κανείς και το γεγονός πως πολλοί είναι εκείνοι που εργάζονται σε δεύτερη δουλειά για να μπορέσουν να σταθούν στα πόδια τους τότε είναι εύκολο να δούμε πόσο επίπλαστη είναι η εικόνα της «ευημερίας».

Βέβαια από την πλευρά του το υπουργείο Οικονομικών ισχυρίζεται πως αυτά τα στοιχεία δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Η κυβέρνηση έχει άλλα κριτήρια για να αξιολογεί την ευημερία... όπως για παράδειγμα ο αριθμός των κινητών τηλεφώνων και των οικιακών βοηθών, κατά τον Αναστασιάδη.

ΔΙΕΘΝΗ

Βενεζουέλα

Ο Μπους θέλει μια νέα Χιλή!

Η κυβέρνηση του Τζορτζ Μπους προσπαθεί ανοιχτά για την ανατροπή του προέδρου Τσάβες της Βενεζουέλας. Και το κάνει καθώς η χώρα σύρεται στον εμφύλιο πόλεμο με μια εκστρατεία αντιπολίτευσης πανομοιότυπη σχεδόν με αυτή που οδήγησε στην ανατροπή του Αλιέντε, στη Χιλή πριν από 29 χρόνια.

Ο σύνδεσμος των εργοδοτών, Φεντεκάμαρας, τα κόμματα της αντιπολίτευσης και ο δεξιός ηγέτης της συνδικαλιστικής ομοσπονδίας CTV, Κάρλος Ορτέγκα, προσπάθησαν να σταματήσουν όλη τη βιομηχανία με ένα πανεθνικό μπλοκάρισμα που ξεκίνησε στις 2 Δεκέμβρη. Εχουν τη στήριξη όλων των ιδιοκτητών μεγάλων εφημερίδων και τηλεοπτικών καναλιών, ιδιαίτερα του Globovision, του οποίου ο καναλάρχης είναι παλιόφιλος του πατέρα Τζορτζ Μπους.

Εχουν σταματήσει το κανονικό πρόγραμμα για να δώσουν 24ωρη κάλυψη στις δραστηριότητες της αντιπολίτευσης και να ζωγραφίσουν την εικόνα του Τσάβες ως μανιακού δικτάτορα που θέλει να εμποδίσει την ελευθερία του λόγου.

Στην πραγματικότητα, ο Τσάβες κέρδισε τις τελευταίες εκλογές πριν από δυο χρόνια με 53% και ετοιμάζει ένα δημοψήφισμα για το αν θα παραμείνει στην εξουσία τον επόμενο Ιούνη. Αλλά αυτό δεν αρκεί στα αφεντικά και την αντιπολίτευση που φοβούνται ότι θα κερδίσει και το δημοψήφισμα. Θέλουν να τον διώξουν από την εξουσία τώρα.

Η Βενεζουέλα είναι μία από τις χώρες με τις μεγαλύτερες ανισότητες στον κόσμο. Η άρχουσα τάξη της χώρας μισεί τον Τσάβες για κάποιους νόμους που προωθούν μικρές βελτιώσεις στις συνθήκες ζωής της πλειοψηφίας του κόσμου που ζει κάτω από το όριο της φτώχειας. Για παράδειγμα ο Τσάβες έδωσε το δικαίωμα σε άκληρους αγρότες να καταλαμβάνουν γη που δεν καλλιεργείται από άλλον.

Στο βιομηχανικό μπλοκάρισμα πολλές εταιρίες έκλειναν τις εγκαταστάσεις τους και ισχυρίζονταν ότι έχουν και την υποστήριξη των εργαζόμενων.

Φτωχοί

Μια ανάλογη προσπάθεια που έγινε στις 11 Απρίλη έφτασε μέχρι την ανατροπή του Τσάβες από τμήματα του στρατού. Ξαναανέλαβε πρόεδρος όταν εκατοντάδες χιλιάδες φτωχοί άνθρωποι ξεχύθηκαν στους δρόμους, στο κέντρο της πρωτεύουσας Καράκας και ανάγκασαν βασικούς αξιωματικούς του στρατού να αλλάξουν πλευρά.

Επειτα, ο Τσάβες έκανε κάποιες υποχωρήσεις για να ηρεμήσει την αντιπολίτευση και κάλεσε σε "εθνική συμφιλίωση". Η αντιπολίτευση το πήρε ως σημάδι της αδυναμίας του και ξαναέκανε προσπάθεια να τον ανατρέψει με πραξικόπημα στις αρχές Οκτώβρη. Μια ομάδα ανώτερων αξιωματικών του στρατού, έβγαλαν διάγγελμα από μια από τις πιο πλούσιες περιοχές του Καράκας, την Αλταμίρα, καλώντας για ένα "πολιτικό κίνημα" εναντίον του.

Το πρώτο κάλεσμα για πανεθνικό μπλοκάρισμα έγινε τότε, ονομάζοντάς το "γενική απεργία". Ομως γρήγορα ξεκαθαρίστηκε ότι οι περισσότεροι απλοί συνδικαλιστές δεν θα το στήριζαν. Η αντι-Τσάβες εφημερίδα Ελ Ουνιβερσάλ ανέφερε ότι το συνδικάτο του πετρελαίου Fedepetrol είχε "διχαστεί για το ζήτημα". Η εθνική επιτροπή του συνδικάτου δεν στήριξε το μπλοκάρισμα "γιατί είναι πολιτικής και όχι οικονομικής φύσης". Ο Ραφαέλ Ροσάλες, πρόεδρος του συνδικάτου επιτέθηκε στον Κάρλος Ορτέγκα διότι "μπλέχτηκε στην πολιτική μάχη και ξέχασε τους εργάτες".

Ο Εσούς Χερνάντες, από τους οδηγούς λεωφορείων του Καράκας είπε πως το 80% δούλεψαν κανονικά. Ο Φρανσίσκο Τορεάλμπα, του συνδικάτου εργαζομένων στο μετρό εγγυήθηκε ότι δεν θα συμμετείχαν στην απεργία.

Η αντιπολίτευση εγκατέλειψε την προσπάθεια μόλις μετά από δυο ώρες. Η νέα προσπάθεια να πείσουν τους εργάτες να στηρίξουν ένα μπλοκάρισμα στις 2 Δεκέμβρη δεν ήταν πιο επιτυχής. Ο ηγέτης ενός κόμματος της αντιπολίτευσης, ο Τεοντόρο Πέτκοφ, παραδέχτηκε στην καθημερινή εφημερία Ούλτιμας Νοτίσιας ότι «Στην πραγματικότητα είναι ένα μπλοκάρισμα από τις μεσαίες και ανώτερες τάξεις».

Αυτό που κατάφερε να κάνει η αντιπολίτευση ήταν να οργανώσει μεγάλες διαδηλώσεις των υποστηρικτών της από τις μεσαίες τάξεις στα "καλά" ανατολικά προάστια του Καράκας και να πιέζει τα αφεντικά της κρατικομονοπωλιακής εταιρίας πετρελαίου, της PVDSA και τον στόλο των τανκερ της χώρας να συμμετάσχουν στο μπλοκάρισμα. Αυτοί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι αν ξεφορτωθούν τον Τσάβες θα κάνουν μεγάλες περιουσίες ιδιωτικοποιώντας την πετρελαϊκή βιομηχανία.

Ετσι στις αρχές του Δεκέβρη η παραγωγή πετρελαίου ντίζελ άρχισε να πέφτει και οι καπετάνιοι των τάνκερς αρνιόντουσαν να φορτώσουν για εξαγωγές. Πίστευαν ότι θα έριχναν τον Τσάβες μέσα σε λίγες μέρες, μιας και θα πάγωναν οι μεταφορές και ο κόσμος θα άρχιζε να πεινάει.

Δεν είχαν υπολογίσει τα αισθήματα της μεγάλης μάζας των εργατών και των φτωχών της Βενεζουέλας. Οι υποστηρικτές του Τσάβες οργάνωσαν μια διαδήλωση με τουλάχιστον ένα εκατομμύριο ανθρώπους, μεγαλύτερη από οποιαδήποτε διαδήλωση της αντιπολίτευσης. Και το πιο σημαντικό, οι εργάτες άρχιζαν να αναλαμβάνουν δράση οι ίδιοι για να σπάσουν το λοκ-άουτ.

Διαδηλώσεις

Ενα μέλος της αριστερής οργάνωσης Τσίσπα (η Σπίθα) μας λέει πώς: «Αρχισε να συγκεντρώνεται κόσμος στο διυλιστήριο Ελ Παλίτο στην πολιτεία του Καραμπόμπο. Μια ομάδα ανθρώπων προσπαθούσε να ενισχύσει το λοκ-άουτ, και μια άλλη να το σταματήσει. Κατάφεραν να εμποδίσουν το κλείσιμο του διυλιστήριου και το πετρέλαιο συνέχισε να ρέει. Πολλοί εργάτες παρέμειναν για να φυλάνε το χώρο τέσσερις, πέντε μέρες».

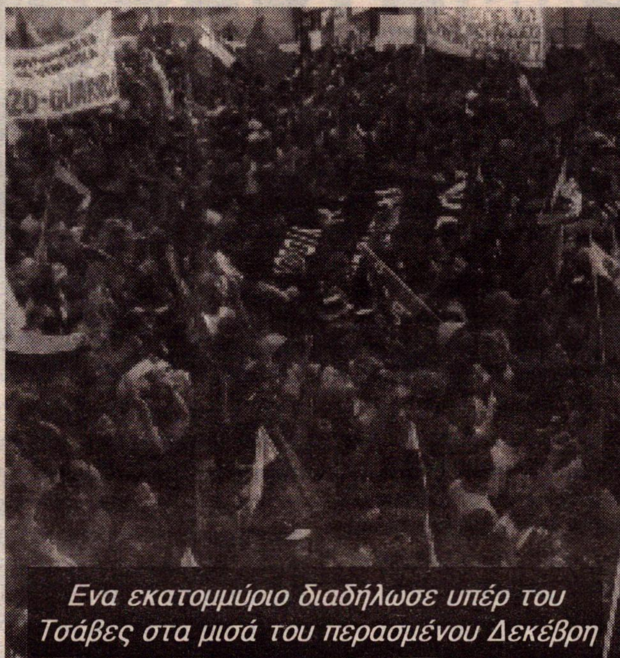

Ενα εκατομμύριο διαδήλωσε υπέρ του Τσάβες στα μισά του περασμένου Δεκέβρη

Στη βιομηχανική ζώνη στην πόλη της Βαλένσια *«υπήρχε τεράστια συγκέντρωση εργατών που άρχιζαν να εξασφαλίζουν την παροχή πετρελαίου»*. Στην πόλη Γκουαϊάνα, χιλιάδες εργάτες στα εργοστάσια ατσαλιού, βοξίτη και αλουμίνιου οργανώνονταν για να κάνουν ένα ταξίδι τεσσάρων ωρών μέχρι την πόλη Ανάκο για να εξασφαλίσουν ότι φτάνει το γκάζι και η παραγωγή συνεχίζεται.

Ο θυμός για τον καταιγισμό από ψέματα που έχουν εξαπολύσει τα ΜΜΕ προκάλεσε τεράστιες διαδηλώσεις έξω από τους ιδιωτικούς σταθμούς της τηλεόρασης, με το αίτημα να τεθούν κάτω από τον έλεγχο του κόσμου. Και στις φτωχές περιοχές του Καράκας, συνελεύσεις των γειτονιών οργανώνουν την κινητοποίηση εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων στους δρόμους αν η αντιπολίτευση προσπαθήσει να υλοποιήσει την απειλή της για κατάληψη του προεδρικού μεγάρου.

Το σύνθημα είναι: «Αν προσπαθήσουν καινούργια 11 Απρίλη» (τη μέρα που έγινε το τελευταίο πραξικόπημα), «θα κάνουμε καινούργια 13 Απρίλη» (μέρα που οι εργάτες και οι φτωχοί τσάκισαν το πραξικόπημα). Είναι τέτοιο το κλίμα που κάποιοι αριστεροί λένε πως η απειλή μιας αντεπανάστασης προκαλεί μια αυθεντική επαναστατική έκρηξη, *«αν όχι ένα 1917, τουλάχιστον ένα 1905»*.

Είναι αδύνατο να κρίνουμε από χιλιόμετρα μακριά πόσο ρεαλιστικές είναι αυτές οι εκτιμήσεις. Ο Τσάβες παρότι εξυμνεί τους εργάτες που έχουν καταλάβει τα διυλιστήρια, συνεχίζει να στηρίζει τις ελπίδες του στη δομή του στρατού για να τον διατηρήσει στην εξουσία. Βλέπει την κινητοποίηση των εργατών και των φτωχών μόνο σαν χέρι βοηθείας στις πράξεις των καλοπροαίρετων αξιωματικών, όχι σαν τον τρόπο να πάρουν οι άνθρωποι το μέλλον στα ίδια τους τα χέρια. Οπως δείχνουν όμως παλιότερες εμπειρίες, αν αφεθούν μόνοι τους, πολλοί αξιωματικοί του στρατού μπορεί να αλλάξουν πλευρά.

Ο Τσάβες συνεχίζει να εξυμνεί τις «συνταγματικές» μεθόδους, παρόλο που το σύνταγμα της Βενεζουέλας επιτρέπει στους υποστηρικτές της αντιπολίτευσης να ελέγχουν τα ανώτατα δικαστήρια. Αυτό επέτρεψε στους οργανωτές του πραξικοπήματος του Απρίλη να κυκλοφορούν ελεύθεροι (διακηρύσοντας ότι "δεν υπήρξε πραξικόπημα"). Το ίδιο το σύνταγμα λέει πως η κυβέρνηση δεν έχει δικαίωμα να εμποδίσει τους ιδιώτες να κλείνουν τη βιομηχανία και πως η κυβέρνηση πρέπει να παραδόσει τον έλεγχο της στρατιωτικοποιημένης αστυνομίας του Καράκας στον δήμαρχο της πόλης, έναν βασικό υποστηρικτή της αντιπολίτευσης.

Η μεγάλη μάζα των εργατών και των φτωχών διατηρούν ακόμη απέραντη πίστη στον Τσάβες, παρόλη την τάση του να υποχωρεί. Μιλάνε για «Μπολιβαριανή επανάσταση» όχι για σοσιαλιστική επανάσταση. Αλλά έχουν δείξει και μια ικανότητα για δράση σε μαζική κλίμακα χωρίς να περιμένουν τον Τσάβες και την κυβέρνησή του να τους το πουν.

Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πως θα εξελιχθούν τα πράγματα στη Βενεζουέλα την επόμενη περίοδο.

Ενα είναι σίγουρο. Ενα νέο πνεύμα εξέγερσης δυναμώνει στη Λατινική Αμερική καθώς η Αργεντινή βρίσκεται ένα χρόνο μετά το ξέσπασμα της αυθόρμητης εξέγερσης και στη Βραζιλία έχει αναλάβη η κυβέρνηση του Λουλα, του Κόμματος των Εργαζόμενων που υπόσχεται να βελτιώσει πολύ τις ζωές της πλειοψηφίας του κόσμου.

Στο Χαϊντεραμπαντ της Ινδιας

Ασιατικό Κοινωνικό Φόρουμ

Το Χαϊντεραμπάντ είναι η πόλη που προβάλεται από τους απολογητές της παγκοσμιοποίησης σαν παράδειγμα χάι-τεκ επιτυχίας στον Τρίτο Κόσμο. Μια πλειάδα πολυεθνικών εταιριών έχουν εγκατασταθεί εκεί για να εκμεταλλευτούν τις ικανότητες των Ινδών εργατών. Στις αρχές του Γενάρη το Χαϊντεραμπάντ φιλοξένησε κάτι πολύ διαφορετικό: το Ασιατικό Κοινωνικό Φόρουμ (ΑΚΦ).

Περίπου 8.000 αντιπρόσωποι από όλες σχεδόν τις ασιατικές χώρες γέμισαν δύο πανεπιστημιουπόλεις μέσα στην πόλη συγκεντρώθηκαν για να συζητήσουν την αντίθεση στις επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης και την αντίθεση στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο.

Την πρώτη μέρα, πάνω από 1.000 αντιπρόσωποι παρακολούθησαν μια συζήτηση ενάντια στον πόλεμο. Ακουσαν ειρηνιστές ακτιβιστές από το Πακιστάν, τις ΗΠΑ, τη Νότια Κορέα, ενώ ζητωκραύγασαν για τις αντιπροσωπείες από το Αφγανιστάν και το Ιράκ. Η συγκέντρωση τελείωσε με το τραγούδι «Blowing in the Wind» του Μπομπ Ντύλαν να τραγουδιέται και στα Αγγλικά και στα Ινδικά.

Ο επίσημος Τύπος της Ινδίας κάλυψε εκτενώς το γεγονός, δίνοντας μισή σελίδα κάθε μέρα. Στην κεντρική πανεπιστημιούπολη μέσα σε δύο γιγάντιες σκηνές που η κάθε μία χωρούσε πάνω από δύο χιλιάδες ανθρώπους, με θερμοκρασίες που κυμαίνονταν πάνω από 30 βαθμούς, ο κόσμος συγκεντρωνόταν για να ακούσει σημαντικούς ομιλητές όπως ο Σαμίρ Αμίν, ο Γουόλντεν Μπέλο, η Αρουντάτι Ρόι και η Βαντάνα Σίβα.

Όπως φάνηκε κι από τις διάφορες συζητήσεις που έγιναν στη διάρκεια του Φόρουμ τα ερωτήματα που απασχολούν τον κόσμο στην Ασία είναι ακριβώς τα ίδια που απασχολούν τον κόσμο στην Ευρώπη όπως και μια ισχυρή αίσθηση ότι «Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός» και αναγκαίος. Υπήρξαν και πολλές απόψεις για το πώς θα είναι αυτός ο κόσμος και πώς θα παλέψουμε γι' αυτόν. Η συνάντηση του ΑΚΦ αποτελεί απόδειξη ότι ο αντικαπιταλισμός σε καμιά περίπτωση δεν περιορίζεται σε λευκούς ανθρώπους που ζουν στην «πλούσια Δύση». Αντίθετα είναι ένα πραγματικά παγκόσμιο κίνημα με κοινή αφετηρία.

οχι αλλο αίμα γ

Συμμαχία «Σταματήστε τον Πόλεμο

Κομμάτι του παγκόσμιου αντιπολεμικ

Καθώς το σφαγείο για εκατοντάδες χιλιάδες αθώους ανθρώπους ετοιμάζεται, όπως παραδέχονται όλοι ότι πρόκειται να είναι η επέμβαση στο Ιράκ, το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα κάνει την παρουσία του ολοένα και πιο αισθητή. Πρόκειται για ένα δυναμικό κίνημα που τροφοδοτείται από το αντιπολεμικό αίσθημα εκατομμυρίων ανθρώπων στον κόσμο σήμερα. Εκατομμύρια άνθρωποι στην Αμερική, στην Ευρώπη, στην Ασία και σε όλο τον κόσμο εκπέμπουν διαρκώς και με σαφήνεια ένα αντιπολεμικό μήνυμα.

Το ερώτημα κατά πόσο μπορούν οι απλοί άνθρωποι να σταματήσουν αυτό τον άδικο και βάρβαρο πόλεμο απαντιέται πολύ συγκεκριμένα σήμερα: να χτίσουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα παντού. Και στην Κύπρο αυτό το καθήκον είναι κάτι περισσότερο από επιτακτικό.

Σ' αυτή την πολεμική εξόρμηση του Μπους και Μπλερ το τρίγωνο Ελλάδα — Τουρκία — Κύπρος πρόκειται να διαδραματίσει αποφασιστικό ρόλο. Ο ρόλος των βάσεων στη Σούδα, στο Ιντσιρλίκ και στην Επισκοπή/Δεκέλεια αναβαθμίστηκε. Η πολεμική εκστρατεία του Μπους είναι μια ευκαιρία για τις άρχουσες τάξεις, που επιδιώκουν «αναβάθμιση» μέσα από μεγαλύτερη εμπλοκή, να αποσπάσουν πολιτικά και οικονομικά ανταλλάγματα από τους ιμπεριαλιστές. Αυτό για την ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη είναι πια δεδηλωμένη πολιτική: χρειάζεται ο παράγοντας ΗΠΑ και Βρετανίας για να εξασφαλιστεί μια διευθέτηση του Κυπριακού όσο πιο κοντά με τα συμφέροντα της ελληνοκυπριακής πλευράς.

Όμως το αντιπολεμικό κίνημα δεν χτίζεται ούτε αυτόματα ούτε και αυθόρμητα. Χρειάζεται κάποιοι να πάρουν την πρωτοβουλία, να σπρώξουν και να συντονίσουν τις προσπάθειες τους. Η πορεία Ειρήνης στο Ακρωτήρι που οργάνωσε το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης (ΑΚΕΛ) τον περασμένο Σεπτέμβρη αντί να ήταν η απαρχή για το χτίσιμο ενός αντιπολεμικού κινήματος, δυστυχώς δεν είχε καμία συνέχεια. Από την άλλη το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου (ΚΦΚ) έδειξε ολιγωρία στο να αναλάβει έγκαιρα αντιπολεμικές πρωτοβουλίες.

Αυτός ήταν και ο κύριος λόγος που διάφορες οργανώσεις, κινήσεις και ακτιβιστές χρειάστηκε να κινηθούν προς αυτή την κατεύθυνση.

- Με πρωτοβουλία διαφόρων οργανώσεων και κινήσεων, ανάμεσά τους οι Οικολόγοι, η Εργατική Δημοκρατία, η Αυτόνομη Παρέμβαση Εκπαιδευτικών, η Πρωτοβουλία «Μαθητές ενάντια στον Πόλεμο», ο Νεοκυπριακός Σύνδεσμος, μαζί με ακτιβιστές, φοιτητές, Παλαιστίνιους και μετανάστες που ζουν και εργάζονται στην Κύπρο συγκροτήθηκε στις 4 Γενάρη η Συμμαχία «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ». Η σύσκεψη αποφάσισε όπως η Συμμαχία έχει το χαρακτήρα μιας πλατειάς και ανοιχτής καμπάνιας ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ και που θα λειτουργεί σαν ένα συντονιστικό — και όχι σα φορέας — κινήσεων, οργανώσεων και ακτιβιστών που θέλουν να δράσουν ενάντια στον πόλεμο.

Ένα άλλο στοιχείο της Συμμαχίας είναι η επιδίωξη να συμπεριλάβει και τουρκοκυπριακές οργανώσεις και ακτιβιστές από τον βορρά. Το Κυπριακό Σοσιαλιστικό Κόμμα (Kibris Sosyalist Partisi) έχει ανταποκριθεί θετικά, όμως λόγω των δυσκολιών στην επικοινωνία που υπάρχουν αυτή την περίοδο δεν μπόρεσαν να συμμετάσχουν μέχρι σήμερα στις συναντήσεις. Παρ' όλες τις δυσκολίες όμως η Συμμαχία θα επιδιώξει να οργανώσει κοινές ή παράλληλες αντιπολεμικές εκδηλώσεις με τους Τουρκοκύπριους.

Η Συμμαχία αποφάσισε επίσης ότι θα συντονιστεί με τις αντίστοιχες αντιπολεμικές Συμμαχίες στην Ελλάδα, στην Τουρκία αλλά και στη Βρετανία αφού οι βρετανικές βάσεις στην Κύπρο διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο και σε αυτό τον πόλεμο. Επιδίωξη επίσης είναι να συνδεθεί με το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ και με τη *Διεθνή Καμπάνια Ενάντια στην Επίθεση στο Ιράκ* που συγκροτήθηκε στο Κάιρο με πρόεδρο τον ηγέτη του αγώνα για την αλγερινή ανεξαρτησία και πρώην προέδρου της Αλγερίας Αμεντ Μπεν Μπελά.

Αντιπολεμική διάθεση

Από τις πρώτες εξορμήσεις και εκδηλώσεις της Συμμαχίας η ανταπόκριση του κόσμου υπήρξε εντυπωσιακή. Φάνηκε η διάσταση που υπάρχει ανάμεσα στην αντιπολεμική διάθεση του κόσμου και την πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση που προσφέρει όλων των ειδών τις διευκολύνσεις στους Αγγλοαμερικανούς ιμπεριαλιστές. Εκατοντάδες είναι οι υπογραφές που μαζεύτηκαν από τις πρώτες κιόλας μέρες ενώ ο κόσμος απλόχερα προσφέρει οικονομική ενίσχυση.

Στην πρώτη αντιπολεμική εκδήλωση που έγινε *το* Σάββατο 18 Γενάρη περισσότερα από 150 άτομα συγκεντρώθηκαν στην Πλατεία Ελευθερίας μετατρέποντας την εκδήλωση σ' ένα αντιπολεμικό χάπενινγκ. Η εκδήλωση συμπεριλάμβανε αντιπολεμικά τραγούδια από το μουσικό σχήμα μαθητών του Παγκυπρίου Γυμνασίου, ζωγραφική από μαθητές του Λυκείου Αρχαγγέλου και μάζεμα υπογραφών για συμμετοχή στη Συμμαχία. Στην εκδήλωση συμμετείχαν Παλαιστίνιοι με τις σημαίες τους και ξένοι φοιτητές και εργάτες ενώ έντονη ήταν και η παρουσία μαθητών, φοιτητών και εκπαιδευτικών. Η εκδήλωση έκλεισε με συμβολική πορεία στη Λεωφόρο Μακαρείου.

Η ανταπόκριση που βρήκε η Συμμαχία αλλά και η ίδια η αντιπολεμική διάθεση που εκδηλώνει ο κόσμος όταν του δίνεται η ευκαιρία να την εκφράσει φαίνεται κι από το γεγονός ότι η Συμμαχία διευρύνεται αφού δήλωσαν στήριξη και συμμετοχή στη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο κι άλλοι όπως το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης, τη Πράσινη Ασπίδα και τη Διεθνή Αμνηστία.

Αυτή η ανταπόκριση του κόσμου σε συνδυασμό με τις αντιπολεμικές πρωτοβουλίες που ανέλαβε η Συμμαχία ήταν και ένας σημαντικός παράγοντας που το ΚΦΚ έστω και αργοπορημένα, αποφάσισε να διοργανώσει δύο βιντεοπροβολές και μια αντιπολεμική εκδήλωση στην Πλατεία Ελευθερίας για τις 13 Φεβρουαρίου.

Η επόμενη κεντρική αντιπολεμική εκδήλωση της Συμμαχίας θα γίνει το Σάββατο 1η του Φλεβάρη και θα συμπεριλαμβάνει συγκέντρωση στην Πλατεία Ελευθερίας η ώρα 11:30 π.μ και πορεία στην Αμερικάνικη Πρεσβεία.

Στη συνάντηση της Φλωρεντίας το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ κήρυξε την 15η Φλεβάρη σαν παγκόσμια ημέρα δράσης ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Σύμφωνα με τη βρετανική εφημερίδα Daily Mirror περισσότεροι από 10 εκατομμύρια αναμένεται ότι θα διαδηλώσουν εκείνη την ημέρα σε ολόκληρο τον κόσμο. Αν γίνει κάτι τέτοιο θα είναι το μεγαλύτερο κίνημα στην ιστορία. Η Συμμαχία, ανταποκρινόμενη στο κάλεσμα του ΕΦΚ καλεί το Σάββατο στις 15 Φλεβάρη (ώρα 13.00 μ.μ) σε αντιπολεμική εκδήλωση στο χώρο της βρετανικής Βάσης στη Δεκέλεια.

Η επιλογή αυτού του χώρου έγινε όχι μόνο για το ρόλο που παίζουν οι βάσεις σαν ορμητήριο για τον πόλεμο στο Ιράκ αλλά και επειδή στις 16 Φλεβάρη θα είναι οι προεδρικές εκλογές και με βάση το νόμο απαγορεύονται οι πολιτικές συγκεντρώσεις την προηγούμενη μέρα. Στο έδαφος των βάσεων αυτή η απαγόρευση δεν έχει εφαρμογή. Επίσης η βάση της Δεκέλειας συνορεύει και με τις δύο πλευρές κάνοντας πιο εύκολη την πρόσβαση στους Τουρκοκύπριους.

Στις 15 Φλεβάρη θα πρέπει όλοι να δώσουμε το παρόν μας στο μεγαλύτερο κίνημα που εμφανίστηκε ποτέ και ταυτόχρονα να επιχειρήσουμε την πρώτη κοινή αντιπολεμική διαδήλωση Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εδώ και πολλές δεκαετίες.

Η ανάπτυξη του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος θα είναι καθοριστικής σημασίας για τα σχέδια ή την διεξαγωγή του πολέμου των Μπους και Μπλερ. Ο κάθε ένας και η κάθε μια πρέπει να γίνει μέρος σ' αυτή την ιστορία που γράφει σήμερα το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα.

Η κοινή γνώμη και οι δημοσκοπήσεις από μόνες τους δεν είναι αρκετά. Πρέπει να μετατραπούν σε αντιπολεμική δράση σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Γι' αυτό χρειάζεται να στηρίξουμε όλες τις αντιπολεμικές εκδηλώσεις που ετοιμάζονται αλλά και να κινητοποιήσουμε και άλλους να πάρουν μέρος και να αναλάβουν πρωτοβουλίες.

Επικοινωνία με τη Συμμαχία *«Σταματήστε τον Πόλεμο»*:

Τηλ: Έφη Ξάνθου 99879266, Φαίδωνας Βασιλειάδης 99625620

E-mail: stopthewar2@yahoogroups.co.uk

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ

- 1 Φλεβ. ωρα 11:30πμ: Συγκέντρωση στη Πλατεία Ελευθερίας και πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία
- 7 Φλεβ. ώρα 7:45μμ: Ανοιχτή εκδήλωση στο Σκαλί Αγλαντζιάς με τη συμμετοχή εκπροσώπων απο τη Συμμαχία Σταματήστε το Πόλεμο στη Βρεττανία, την Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο στην Ελλάδα και την αντιπολεμική πλατφόρμα στην Τουρκία
- 15 Φλεβ. ωρα 1:00μμ: Αντιπολεμική εκδήλωση στη βάση της Δεκέλειας με απευθείας τηλεοπτική σύνδεση με όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες που θα διαδηλώνουν την ίδια ώρα.

για το πετρέλαιο

ο»

κού κινήματος

Απο την εκδήλωση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο στην Πλατεία Ελευθερίας στις 18 του Γενάρ.

Φωτό πάνω: λίγο πρίν ξεκινήσει η πορεία

Κάτω: Μαθήτριες ετοιμάζουν μαζί με την καθηγήτρια τους πανώ για την ειρήνη

Δίπλα: κόσμος υπογράφει την διακήρυξη της Συμμαχίας

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα πρωταγωνιστής ενάντια στον πόλεμο

Στις 18 του Γενάρη, μια παγωμένη μέρα, 300.000 άνθρωποι πήραν μέρος στην μεγάλη αντιπολεμική διαδήλωση πού έγινε στην Ουάσινγκτον, 200.000 στην διαδήλωση που έγινε την ίδια μέρα στο Σαν Φρανσίσκο και δεκάδες χιλιάδες στις άλλες αμερικανικές πόλεις. Πρόκειται για τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έγιναν μέχρι σήμερα στις ΗΠΑ ενάντια στον επικείμενο πόλεμο στο Ιράκ.

Τις διαδηλώσεις κάλεσε η αντιπολεμική κίνηση A.N.S.W.E.R. (Δράση τώρα για να Σταματήσουμε τον Πόλεμο και να βάλουμε τέρμα στο Ρατσισμό) και τις υποστήριξαν δεκάδες οργανώσεις.

Αντιπολεμικές διαδηλώσεις έγιναν την ίδια μέρα σε πάνω από τριάντα χώρες σ' ολόκληρο τον κόσμο και έδειξαν την δύναμη που μπορεί να σταματήσει τον πόλεμο του Μπους προτού αρχίσει.

Η 18η του Γενάρη ήταν ημέρα παγκόσμιας αντιπολεμικής διαμαρτυρίας αρχίζοντας από τις ΗΠΑ και απλώνοντας σε χώρες όπως Ιαπωνία, Ιρλανδία, Αίγυπτο, Ισπανία, Αργεντινή, Νότια Αφρική, Ιορδανία, Χονγκ Κονγκ, Βέλγιο, Συρία, Ρωσία, Γερμανία, Βρετανία και αλλού.

Οι οργανωτές των διαδηλώσεων της 18η ένωσαν την φωνή τους με το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ που καλεί το παγκόσμιο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση σε διαδηλώσεις στις 15 του Φλεβάρη ενάντια στον πόλεμο στο ΙΡΑΚ.

Κλιμάκωση

Απέναντι στην Ευρώπη του κεφαλαίου του ρατσισμού και του πολέμου ορθώνεται όλο και πιο δυναμικά η Ευρώπη των εργατών, του αντικαπιταλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος.

Το Δεκέμβρη του 2000 πάνω από 100.000 διαδηλωτές πολιόρκησαν τη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. στη Νίκαια της Γαλλίας. Για πρώτη φορά οι οργανώσεις και οι ιδέες του αντικαπιταλιστικού κινήματος βρέθηκαν μαζί με τους εργαζόμενους και τα συνδικάτα τους.

Την επόμενη χρονιά, τον Ιούνη του 2001, η Σύνοδος Κορυφής της Ε.Ε. στο Γκέτεμποργκ βρήκε απέναντί της δεκάδες χιλιάδες αντικαπιταλιστές από τις σκανδιναβικές χώρες και τη Γερμανία. Η "πολιτισμένη δημοκρατική" Ευρώπη των "15" έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο: η αστυνομία της Σουηδίας δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει σφαίρες ενάντια στους διαδηλωτές.

Αλλά δεν το σταμάτησε. Στη Γένοβα τον επόμενο μήνα, 300.000 χάλασαν τη φιέστα των 8 πλανηταρχών. Η Γένοβα έγινε σύμβολο της πάλης ενάντια στο σύστημα της αδικίας και της εκμετάλλευσης, για δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους. Δεν θα μπορούσε να έχει αυτό τον αντίκτυπο χωρίς την ενεργητική στήριξη και συμμετοχή της οργανωμένης εργατικής τάξης της Ιταλίας που αψήφησε τη βάρβαρη καταστολή του Μπερλουσκόνι που δολοφόνησε τον διαδηλωτή Κάρλο Τζουλιάνι. Αυτή η μάχη γέμισε αυτοπεποίθηση τους εργάτες να αντιπαλέψουν τις επιθέσεις των καπιταλιστών. Και αυτό δεν ισχύει μόνο για την Ιταλία.

Τον Απρίλη και το Μάη του 2001 η Ελλάδα συγκλονίστηκε από τις απεργίες και τις διαδηλώσεις ενάντια στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο του Σημίτη και του Γιαννίτση.

Τον Δεκέμβρη του 2001 η Σύνοδος Κορυφής της Ε.Ε. έγινε στις Βρυξέλες. 50.000 διαδηλωτές πλημμύρισαν για δυο μέρες τους δρόμους της βελγικής πρωτεύουσας. Ηταν ένα οργισμένο ποτάμι, με συνθήματα ενάντια στον πόλεμο των ΗΠΑ και των ευρωπαίων συμμάχων τους στο Αφγανιστάν. Η οργή ενάντια στον πόλεμο συνδυάστηκε με την αγανάκτηση των εργατών για τις επιθέσεις των αφεντικών: Κομμάτι της διαδήλωσης τα συνδικάτα, οι εργαζόμενοι της αεροπορικής εταιρίας Σαμπένα που είχαν βρεθεί στο δρόμο μετά τη χρεωκοπία της.

Τον Μάρτη του 2002, η Ρώμη γνώρισε τη μεγαλύτερη συγκέντρωση της ιστορίας της. Τρία εκατομμύρια εργαζόμενοι συμμετείχαν στη συγκέντρωση των συνδικάτων ενάντια στην κατάργηση του άρθρου 18. Και λίγους μήνες μετά, η Γενική Απεργία τον Απρίλη ήταν η μεγαλύτερη που συγκλόνισε την Ιταλία για δεκαετίες.

Το καλοκαίρι του 2002 οι "15" συγκεντρώθηκαν για τη σύνοδό τους στη Σεβίλλη της Ισπανίας. Αυτό που τους υποδέχθηκε ήταν μια χώρα νεκρωμένη από τη Γενική Απεργία που είχαν κηρύξει όλα τα συνδικάτα. Και μια γιγάντια διαδήλωση 500.000 ανθρώπων, που διεκδικούσαν ότι "ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός". Στις διαδηλώσεις της Νίκαιας δυο χρόνια πριν, τα μπλοκ των αντικαπιταλιστών ήταν μόνο ένα μικρό κομμάτι της πορείας των συνδικάτων. Στη Σεβίλλη αυτή η διάκριση δεν υπήρχε καν: αντικαπιταλιστές και συνδικάτα, νεολαία και μεγαλύτεροι εργαζόμενοι, βάδιζαν όλοι μαζί με τα πανό τους να γράφουν συνθήματα ενάντια στη δεξιά κυβέρνηση του Αθνάρ αλλά και ενάντια στον πόλεμο, υπέρ της παλαιστινιακής Ιντιφάντα.

Ο πόλεμος

Η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο ήλθε ξανά στην "ατζέντα" αυτού του κινήματος. Τον Οκτώβρη και τον Νοέμβρη του 2001 μαζικές διαδηλώσεις, με τη συμμετοχή δεκάδων και εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, συγκλόνισαν τη Βρετανία, την Ελλάδα, την Ιταλία, ενάντια στον πόλεμο που εξαπέλυσαν οι ΗΠΑ και οι ευρωπαίοι σύμμαχοι τους στο Αφγανιστάν. Τον Μάη του 2002 100.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Βερολίνο ενάντια στην επίσκεψη του χασάπη Μπους.

Το κίνημα του οποίου το τέλος προφήτευαν εχθροί και φίλοι μετά τις 11 Σεπτέμβρη του 2001, όχι μόνο δεν εξαφανίστηκε αλλά μπήκε στην πρώτη γραμμή της μάχης ενάντια στο πολεμικό πρόσωπο της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Και κάνοντας αυτό το βήμα κατάφερε να εκφράσει την αγανάκτηση αλλά και τις ελπίδες εκατομμυρίων εργαζόμενων σε όλη την Ευρώπη και τον κόσμο ολόκληρο.

Στις 28 Σεπτέμβρη του 2002, ένα εκπληκτικό νέο έκανε το γύρο του κόσμου: 500.000 διαδήλωσαν στο Λονδίνο ενάντια στον νέο πόλεμο που ετοιμάζει ο Μπους με τη συνεργασία του Μπλερ στο Ιράκ. Ηταν ο προάγγελος για το τι θα ακολουθούσε στη Φλωρεντία τον Νοέμβρη, στην ίδρυση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ. 1.000.000 διαδήλωσαν εκεί στις 9 Νοέμβρη ενάντια στον πόλεμο. Το αντιπολεμικό κίνημα γίνεται η σημαία για τα εκατομμύρια των εργαζόμενων και της νεολαίας που σιχαίνονται ένα σύστημα που το μόνο που έχει να προσφέρει είναι πολέμους, καταστροφή του περιβάλλοντος, φτώχεια και ρατσισμό.

Δεν πρόκειται απλά για μια σειρά διαδηλώσεων με την ευκαιρία των Συνόδων Κορυφής της Ε.Ε. Το κίνημα ενάντια στον καπιταλισμό και τον πόλεμο τροφοδοτείται από την απέχθεια ενάντια στο σύστημα αλλά ταυτόχρονα τροφοδοτεί με αυτοπεποίθηση, ιδέες και δυναμισμό τους εργαζόμενους σε κάθε χώρα της Ευρώπης να αντιπαλέψουν τις επιθέσεις των καπιταλιστών. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα δίνει δύναμη και ώθηση στους εργατικούς αγώνες.

Τα αφεντικά της Ευρώπης βρίσκονται μπροστά σε έναν εφιάλτη: ένα ρωμαλέο αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στον ιμπεριαλισμό σε συνθήκες οικονομικής κρίσης και εργατικών αγώνων που βρίσκονται σε άνοδο.

Οι κινητοποιήσεις των τουρκοκυπρίων και η "συμπαράσταση" των ελληνοκυπρίων

Οι κινητοποιήσεις των τουρκοκυπρίων είναι πράγματι πρωτοφανείς και δίκαια νοιώθουμε χαρά και περηφάνια όλοι οι ειλικρινείς υποστηριχτές της επαναπροσέγγισης.

Το πρώτο όμως που πρέπει να πούμε γι αυτές τις κινητοποιήσεις είναι ότι δεν ήλθαν απο το πουθενά. Ειναι η κορύφωση μιας σειράς κοινωνικών αγώνων που έγιναν τα τελευταία χρόνια στο βορρά.

Οι δάσκαλοι, οι καθηγητές, οι δημόσιοι υπάλληλοι κινητοποιήθηκαν πολλές φορές τα τελευταία χρόνια και κατέβηκαν σε απεργίες και όχι μόνο για μισθολογικά αιτήματα αλλα και για να υπερασπιστούν τα δημοκρατικά τους δικαιώματα. Να θυμήσουμε ότι όταν ο πρόεδρος του συνδικάτου των δασκάλων πρίν δυό χρόνια καταφέρτηκε ενάντια στον έλεγχο που είχε η τουρκική κυβέρνηση στο βορρά και ζήτησε να σταματήσει αυτή η επέμβαση ξεσηκώθηκαν οι εθνικιστές και ήθελαν να τον κρεμάσουν. Το μόνο που τον έσωσε ήταν η στήριξη που βρήκε απο το κίνημα. Το ίδιο ισχύει με τον Σενέρ Λεβέντ τον αρχισυντάχτη της «Αυρουπα» και τώρα «Αφρίκα» που τον φυλάκισε ο Ντεκτάς. Η αλληλεγγύη του κινήματος και οι διαδηλώσεις συμπαράστασης είχαν σαν αποτέλεσμα την αποφυλάκιση του.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ακόμη ότι πρίν δυό χρόνια είχαμε την πρώτη μεγάλη διαδήλωση των τουρκοκυπρίων όταν 10,000 διαδήλωσαν ενάντια στον Ντεκτάς εξαιτίας της κατάρρευσης πέντε τραπεζών, μια απο τις οποίες την έλεγχε ο πεθερός του Ντεκτάς, που είχε σαν συνέπεια να χάσουν τις οικονομίες τους χιλιάδες άνθρωποι. Τότε ήταν που μπούκαραν μέσα στο κτίριο της βουλής μετά απο συγκρούσεις με την αστυνομία ζητώντας αποζημιώσεις για τις αποταμιεύσεις που τους έφαγαν οι τραπεζίτες.

Παρά την αντίθετη εικόνα που υπάρχει στη πλευρά μας οι τουρκοκύπριοι έχουν μια σημαντική παράδοση αγώνων, απεργιών και κινητοποιήσεων τα τελευταία 10 τουλάχιστον χρόνια. Ιδιαίτερα στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Βέβαια για την ελληνοκυπριακή πλευρά αυτοί οι αγώνες περνούσαν στα ψιλά των εφημερίδων. Τώρα πού νομίζουν ότι μπορούν να τους χρησιμοποιήσουν στα διπλωματικά τους παζάρια τους προβάλλουν.

Μάλιστα οι Παπαπέτρου και Αναστασιάδης που ξαφνικά έγιναν οι πιο ένθερμοι υποστηριχτές των τουρκοκυπρίων προβάλλουν αυτές τις εκδηλώσεις για να μας πείσουν οτι οι τουρκοκύπριοι ζητούν ότι και ο Κληρίδης και μας καλούν να ακούσουμε «τη φωνή των τουρκοκυπρίων» και ουσιαστικά να ψηφίσουμε Κληρίδη γιατί τον θέλουν και οι τουρκοκύπριοι.

ΥποκρισίαΑυτοί οι ίδιοι όμως είναι οι πρώτοι που δεν ακούουν «τη φωνή των τουρκοκυπρίων», όπως τις φωνές του Μουσταφά Ακιντζι και του τουρκοκύπριου δημοσιογράφου Σουλεϊμάν Ερκουτζλου που μίλησαν μπροστά σε ελληνοκυπριακό ακροατήριο σε εκδήλωση στο Χολιντεϊ Ιν στις 20 Γενάρη. Στην ομιλία του ο Ερκούτζλου τόνισε με έμφαση ότι «*τα χειροκροτήματα και η έκφραση συμπαράστασης των ελληνοκυπρίων όχι μόνο δεν μας βοηθούν αλλά μας βλάφτουν*». «*Οι κινητοποιήσεις μας*» τόνισε «*δεν σημαίνουν οτι ξαφνικά αγαπήσαμε τους ελληνοκύπριους. Εκείνο που θέλουμε, εκείνο για το οποίο διαδηλώνουμε, είναι μια καλήτερη ζωή, καλήτερη ποιότητα ζωής, να αυτοδιοικούμαστε, να ορίζουμε εμείς οι ίδιοι τη ζωή μας, να είμαστε περήφανοι για αυτό που είμαστε και να ανήκουμε στη διεθνή κοινότητα*».

Οι ελληνοκύπριοι όψιμοι υποστηριχτές της επαναπροσέγγισης κάνουν πως δέν ακούνε όταν οι τουρκοκύπριοι τα λένε αυτά. Με τον ίδιο τρόπο αγνοούν τον Μεχμέτ Αλή Ταλάτ, που είναι και ο πιο δημοφιλής τουρκοκύπριος πολιτικός μέσα στους ελληνοκύπριους, όταν λέει στον Πρεσβευτή της Γιουγκοσλαβίας στην Κύπρο Σβέτισλαβ Μπασάρα, που μίλησε για υπό κατοχή περιοχή οτι «δεν γνωρίζει τις 'πραγματικότητες' στο Κυπριακό και ότι στην Κύπρο δεν υπάρχει πρόβλημα κατοχής». Με τον ίδιο τρόπο αγνοούν και πολλά απο εκείνα που είπε σε συνέντευξη του στον Φιλελεύθερο στις 30 Γενάρη, όπως το οτι: «*οι ηγέτες και των δυο πλευρών δεν θέλουν λύση. Ο Κληρίδης συμπεριφέρεται σαν να θέλει λύση αλλα χρεισιμοποιεί την αδιαλλαξία Ντεκτάς*». Ιδιαίτερα όταν εξηγεί ότι οι τουρκοκύπριοι κινητοποιούνται γιατί επείγονται για συμφωνία μέχρι τις 28 Φλεβάρη γιατί διαφορετικά «*θα χάσουν τον μοχλό πίεσης τους και τη δύναμη να πιέσουν την ελληνοκυπριακή πλευρά να αποδεχτεί μερικές πρόνοιες που είναι ζωτικής σημασίας για τα τουρκοκυπριακά συμφέροντα*»

Αυτοί όλοι που χειροκροτούν σήμερα υποκριτικά τους τουρκοκύπριους βγάζουν σπιράκια όταν ακούν για «*πρόνοιες που είναι ζωτικής σημασίας για τα ταουρκοκυπριακά συμφέροντα*». Είναι φανερό ότι όταν μας καλούν να ακούσουμε τη φωνή των τουρκοκυπρίων εννοούν μόνο τις φωνές και τα αιτήματα που έχουν προς τον Ντεκτάς. Η αλήθεια όμως είναι ότι οι τουρκοκύπριοι διαδηλωτές έχουν αιτήματα και απαιτήσεις όχι μόνο ενάντια στον Ντενκτάς αλλά και ενάντια στον Κληρίδη. Αυτά που λένε ο Ακιντζί και ο Ταλάτ τα λέει επίσημα και η πλατφόρμα των 90 τουρκοκυπριακών οργανώσεων που ξεκίνησε αυτές τις κινητοποιήσεις. Γράφει στο προγραμμα της: «*Κύρια κριτήρια για την επίλυση του κυπριακού προβλήματος Α) Η εγκαθίδρυση ενός νέου Συνεταιρικού Κράτους το οποίο θα έχει ειδικές ευθύνες χρήσης της κυριαρχίας, βασιζόμενες στην πολιτική ισότητα των δυο πλευρών...*

Ζ) Η συμφωνία για θέματα εδάφους και περιουσιών στην Κύπρο θα πρέπει να διεξαχθεί με ένα τρόπο που να μη δημιουργεί νέους πρόσφυγες, σε μεγάλη κλίμακα...

Δεν θα μας υποχρεώσει κανείς να παραιτηθούμε από το δικαίωμα της αυτοκυβέρνησής μας ούτε από την πολιτική μας ισότητα επίσης δεν θα παραιτηθούμε από τα δικαιώματα συνιδρυτών που μας χορηγηθήκανε από την Συνθήκη ίδρυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας το 1960».

Με απλά λόγια οι τουρκοκύπριοι διαδηλωτές ζητούν να μην γίνουν πρόσφυγες ξανά μέσα στο νησί και να αναγνωριστούν σαν ισότιμοι συγκάτοικοι σε ένα "κοινό σπίτι" με τους ελληνοκύπριους.

Για κάθε αγωνιστή της ειρήνης, για κάθε απλό εργαζόμενο που χάρηκε βλέποντας τους τουρκοκύπριους να βγαίνουν στους δρόμους, για όλους όσους θέλουν μια Κύπρο ειρηνική όπου να ζουν αδελφικά ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι, η απάντηση στο ξέσπασμα των τουρκοκύπριων πρέπει να είναι ξεκάθαρη: "Είστε καλοδεχούμενοι". Και γι' αυτό το μήνυμα προς τους "δικούς μας Ντενκτάς", προς τον Κληρίδη και την ελληνική κυβέρνηση πρέπει να είναι ξεκάθαρο και δυνατό: ικανοποιείστε τα αιτήματα των τουρκοκυπρίων διαδηλωτών, σταματήστε τον οικονομικό και διπλωματικό αποκλεισμό τους.

Το μεγάλιτερο συλλαλητήριο που έκαναν μέχρι σήμερα οι τουρκοκύπριοι

Οι διαδηλώσεις στο Ναύπλιο

Ενάντια στην Ευρώπη του πολέμου και της λιτότητας

Η απόφαση της Κοπεγχάγης για ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πανηγυρίστηκε απο την κυβέρνηση αλλά και όλο το πολιτικό φάσμα. Η κυβέρνηση διεκδικεί για τον εαυτό της αυτή την «επιτυχία» ενώ η αντιπολίτευση τονίζει τη συμβολή της ελληνικής κυβέρνησης στη «επιτυχία». Όλοι ανεξαιρέτως χαίρονται και προσδοκούν την συνέχιση της βοήθειας από τον Σημίτη, που έχει αναλάβει την προεδρία της Ε.Ε. για αυτό το εξάμηνο.

Όμως σε ποία Ένωση μας έχουν εντάξει και ποία είναι η ατζέντα της ελληνικής προεδρίας; Ο ίδιος ο Σημίτης είπε πως το πρώτο μέλημα της Ελληνικής προεδρίας είναι «να διαχειριστεί την κρίση στο Ιράκ» και να φέρει την ευημερία στην Ενωμένη Ευρώπη.

Την κρίση στο Ιράκ την διαχειρίζονται ενισχύοντας την πολεμική μηχανή του Μπους, ενώ το ποία ευημερία μπορεί να περιμένει κανείς από την Ε.Ε. και την ελληνική προεδρία φάνηκε και από την σύνοδο των υπουργών Εργασίας των 15 στο Ναύπλιο τον περασμένο μήνα, στην επίσημη «πρώτη» της ελληνικής προεδρίας. Προσπάθησαν να πείσουν τον κόσμο πως η ατζέντα της συνόδου, αφορούσε την «κοινωνική Ευρώπη» και την «τόνωση της απασχόλησης». Όμως ο κάθε υπουργός που παρευρέθηκε εκεί εκπροσωπούσε μια κυβέρνηση που έχει εξαπολύσει μια σκληρή επίθεση στους εργαζόμενους και τα συνδικάτα.

Ο Γιαννίτσης που είναι ο αρμόδιος υφυπουργός για την ελληνική προεδρία της Ε.Ε. ηταν ο υπουργός Εργασίας που την άνοιξη του 2001 κατέβασε το πακέτο για τη "μεταρρύθμιση" του ασφαλιστικού, που πρόβλεπε αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, πετσόκομμα των συντάξεων και κατάργηση των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων. Εκεί ήταν και ο υπουργός εργασίας της Ιταλίας που αντιπροσώπευε την κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι. Τη κυβέρνηση που έχει βαλθεί να καταργήσει το άρθρο 18 της εργατικής νομοθεσίας που είναι μια κατάκτηση των εργατικών αγώνων των αρχών της δεκαετίας του '70, που βάζει περιορισμούς στην απόλυση ενός εργαζόμενου. Όλες οι κυβερνήσεις που αντιπροσωπεύτηκαν εκεί όχι μόνο χτυπούν την εργατική τάξη στην χώρα τους, αλλά στηρίζουν και την εκστρατεία του Μπους στο Ιράκ.

Η κυβέρνηση του Μπλερ στη Βρετανία που είναι ο πιο πιστός σύμμαχος των ΗΠΑ έχει βάλει στο στόχαστρο της τους πυροσβέστες και το συνδικάτο τους. Θέλει να περικόψει ολόκληρα τμήματα αυτής της κοινωνικής υπηρεσίας, να απολύσει χιλιάδες και να περικόψει τους μισθούς τους. Ο "εκσυγχρονιστής" Μπλερ έχει λεφτά για συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους όπως στο Αφγανιστάν ή στο Ιράκ αλλά δεν έχει για τους πυροσβέστες.

Ο Σρέντερ είχε δηλώσει ότι η Γερμανία σε "καμιά περίπτωση" δεν θα συμμετέχει σε πόλεμο στο Ιράκ και ταυτόχρονα έκανε αναφορές στην "κοινωνική δικαιοσύνη" και τις ανάγκες των εργαζόμενων. Τώρα ξέχασε αυτές τις διακηρύξεις και προσφέρει όλες τις νατοϊκές βάσεις σε γερμανικό έδαφος για την προετοιμασία της εισβολής στο Ιράκ. Γερμανοί στρατιώτες και γερμανικά πολεμικά πλοία αναπληρώνουν τις ΗΠΑ σε αποστολές στο Αφγανιστάν και στα παράλια της ανατολικής Αφρικής για να αποδεσμευτούν οι αμερικανοί στρατιώτες και να συμμετάσχουν στο πόλεμο στο Ιράκ.

Η κυβέρνηση Σημίτη είναι πρόθυμη να βάψει τα χέρια της με το αίμα των παιδιών του Ιράκ και γι' αυτό στέλνει φρεγάτες στον Περσικό και παραχωρεί χωρίς ντροπή τη βάση της Σούδας για τα βομβαρδιστικά των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ που είναι φορτωμένα με τόνους βομβών απεμπλουτισμένου ουρανίου. Σπαταλάνε εκατομμύρια γι' αυτές τις εξορμήσεις την ώρα που ζητάνε νέες θυσίες στις συντάξεις και τους μισθούς.

Απολύσεις, ιδιωτικοποιήσεις, περικοπές στις κοινωνικές υπηρεσίες, λιτότητα σε μισθούς και συντάξεις, είναι η μια όψη της "Ενωμένης Ευρώπης", ενώ η άλλη είναι η συμμετοχή και στήριξη ιμπεριαλιστικών πολέμων και επεμβάσεων, τα δισεκατομμύρια που ξοδεύονται για εξοπλισμούς.

Αυτή την Ευρώπη θα "τραπεζώνει" για ένα εξάμηνο η κυβέρνηση του Σημίτη στη διάρκεια της προεδρίας της. Την ένταξη σε αυτή την Ευρώπη πανηγυρίζει η κυβέρνηση μας, ο Συναγερμός και όχι μόνο.

Όμως υπάρχει και η άλλη όψη της Ευρώπης. Απέναντι στην Ευρώπη του κεφαλαίου και του πολέμου που θα διαχειρίζεται για ένα εξάμηνο ο Σημίτης ορθώνεται όλο και πιο δυναμικά η Ευρώπη των εργατών, του αντικαπιταλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος. Τα δυο τελευταία χρόνια αυτή η Ευρώπη κάνει όλο και πιο δυναμικά την παρουσία της, στις διαδηλώσεις έξω από τις Συνόδους Κορυφής της Ε.Ε., στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις, στους εργατικούς αγώνες κόντρα στη λιτότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις, σε όλες τις επιθέσεις της αγοράς.

Από την Γένοβα στις Βρυξέλες, από την Φλωρεντία και το Λονδίνο στους δρόμους του Ναυπλίου, εκατομμύρια διαδηλώνουν ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές των κυβερνήσεων της Ενωμένης Ευρώπης και στην συμμετοχή τους στον πόλεμο του Μπους. Προς αυτή την Ευρώπη είναι που κοιτάμε εμείς και όχι την Ευρώπη του Κληρίδη, του Σημίτη, του Μπλέρ και του Μπερλουσκόνι.

Κυριάκος Κοιλιάρης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ

γράφει ο Νίκος Αγιομαμίτης

Πιλότοι

Στα ύψη η αντίσταση τους

Η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών με μία συνεχή τακτική ανταρτοπόλεμου προσπαθεί να περικόψει και να καταργήσει διάφορα δικαιώματα των πιλότων και ν'αλλαξει τους όρους εργασίας τους.

Αυτή η επίθεση γίνεται συντονισμένα μαζί με την κυβέρνηση Κληρίδη η οποία από την πρώτη στιγμή που βγήκε στην εξουσία μέχρι την ημέρα που θα την ξεφορτωθούμε θα συνεχίζει τις επιθέσεις της για να περάσει τις ιδιωτικοποιήσεις και την νεοφιλελεύθερη και συντηρητική πολιτική της.

Για μία δεκαετία τώρα εφαρμόζει πολιτική περικοπών στις Κυπριακές Αερογραμμές με αποτέλεσμα οι πιλότοι να έχουν δέκα χρόνια να πάρουν μισθολογικές αυξήσεις ενώ έχουν δεχτεί την μείωση των μισθών πρόσληψης για τους νέους πιλότους και έχουν κάνει και άλλες παραχωρήσεις στα ωράρια των πτήσεων. Αυτές οι παραχωρήσεις της ηγεσίας των πιλότων όχι μόνο δεν απέτρεψαν τα χειρότερα αλλά άνοιξαν ακόμα παραπάνω την όρεξη της εταιρίας και της κυβέρνησης να βάλει το χέρι της ακόμα πιο βαθιά.

Η απαίτηση - πρόκληση της διεύθυνσης να αξιολογούν τους πιλότους τα διευθυντικά στελέχη της εταιρίας έκαμε το ποτήρι να ξεχειλίσει. Οι πιλότοι ζητούν οι εκπαιδευτές να μη είναι διευθυντικά στελέχη αλλά να ανοιχθούν νέες θέσεις εκπαιδευτών και να γίνουν νέες προαγωγές.

Για να αντιμετωπίσουν την αυθαίρετη απόφαση της εταιρίας να επιβάλει τους δικούς της όρους κατέβηκαν σε 24ωρη και στην συνέχεια με μία 12ωρη στάση εργασίας την ημέρα που ήταν προγραμματισμένη «εκπαιδευτική πτηση». Κατι που θα επαναλαμβάνουν κάθε φορά που η διεύθυνση θα επιχειρεί παρόμοιες πτήσεις.

Η οργή των πιλότων είναι δικαιολογημένη αφού η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών προσπαθεί συνέχεια τα τελευταία χρόνια να τους παίρνει και κάτι απο τα κεκτημένα. Την μία αρνείται να τους παραχωρήσει την κανονική τους άδεια, την άλλη τους χρωστά ένα σωρό αργίες ή τους ζητά να πετούν δύο τύπους αεροπλάνων πράγμα που παραβιάζει τους διεθνείς κανονισμούς.

Έχει το θράσος να κατηγορεί απο πάνω κατηγορεί τους πιλότους για ασυνείδητους την ίδια στιγμή που η ίδια τους προκαλεί, τους εκβιάζει και τους βρίζει. Ο υπουργός Συγκοινωνιών μάλιστα τους απειλεί με φιλελευθεροποίηση των αερομεταφορών και παραχώρησε άδεια για πτήσεις στην Helios, Eurocypria και Emirates για να παίξουν τον ρόλο του απεργοσπάστη. Δηλώνει με τον πιο αλαζονικό και προκλητικό τρόπο ότι δεν ιδρώνει το αυτί του και πως δεν τον νοιάζει και αν οι πιλότοι απεργούν για δέκα χρόνια. Οι βιομήχανοι (ΚΕΒΕ) ζητούν εδώ και τώρα την ψήφιση του νομοσχεδίου με το οποίο να απαγορεύονται οι απεργίες στις ουσιώδεις υπηρεσίες και ενισχύουν την επίθεση της κυβέρνησης εναντίον των πιλότων.

Μπορεί ο Φούλης να έχει το ΚΕΒΕ, τα κανάλια και τις εφημερίδες με το μέρος του, όμως οι πιλότοι έχουν την δύναμη να κόψουν την μαγκιά του Φούλη. Από την απεργία η ζημία της εταιρίας ξεπέρασε τις 150.000 λίρες. Ακόμα οι πιλότοι έχουν την συμπαράσταση της συντεχνίας των μηχανικών ΑΣΥΣΕΚΑ και από την συντεχνία ανεξάρτητων συντεχνιών των ημικρατικών οργανισμών και της ΔΕΟΚ.

Οι πιλότοι έχουν δίκαιο και πρέπει να κερδίσουν. Γι'αυτό χρειάζονται την συμπαράσταση κάθε εργαζόμενου και ιδιαίτερα των αλλων εργαζομένων στις κυπριακές αερογραμμές. Δεν αρκούν όμως τα αποσπασματικά μέτρα και οι στάσεις εργασίας - στάσεις "άμυνας" αλλά χρειάζεται επίθεση με κλιμάκωση των απεργιακών μέτρων. Αυτό δεν θα αφήσει περιθώρια στο Φούλη να χρησιμοποιεί άλλες εταιρίες απεργοσπαστικά και θα δώσει την ευκαιρία στους εργαζόμενους στις Κυπριακές Αερογραμμές και τα αεροδρόμια να εκφράσουν έμπρακτα τη συμπαράσταση τους.

Ένα πλακάτ των πιλότων έγραφε "Συνάδελφοι σήμερα εμείς αύριο η σειρά σας" Αν πράγματι καταφέρει σήμερα η εταιρία να νικήσει τους πιλότους τότε ανοίγει ο δρόμος για να προχωρήσει σ'όλους τους κλάδους τις επιθέσεις της για να επιβάλει τις αλλαγές για την νεοφιλελεύθερη και συντηρητική πολιτική της κυβέρνησης.

Ξενοδοχεία

Οχι επιλεκτικές απεργίες Παναπεργία Τώρα

Οι ηγεσίες των συντεχνιών των εργαζομένων στα ξενοδοχεία δέχτηκαν την μεσολαβητική πρόταση του Υπουργείου Εργασίας, ελπίζοντας ότι θα κατέληγαν έτσι σε συμφωνία με τους εργοδότες για την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης. Όμως τις φλούδες ελπίδες τους τις διέψευσε ο ίδιος ο σύνδεσμος των ξενοδόχων ο οποίος αρνείται να δώσει ακόμα και αυτά τα λίγα ψίχουλα που προτείνει η πρόταση του υπουργείου.

Όπως οι ίδιες οι ηγεσίες των συντεχνιών παραδέχονται η πρόταση του υπουργείου όχι μόνο δεν ικανοποιεί τους εργαζόμενους αλλά είναι πολύ έξω ακόμα και από τα αρχικά αιτήματα και στόχους των ίδιων των συντεχνιακών. Παρόλα αυτά την δέχτηκαν "*λαμβάνοντας υπόψιν τις συνθήκες που επικρατούν στην ξενοδοχειακή βιομηχανία και δείχνοντας για άλλη μια φορά υπευθυνότητα χάριν της εργατικής ειρήνης στον ευαίσθητο τομέα του τουρισμού*".

Αυτή η υποχωρητικότητα οδήγησε στα χειρότερα. Οι ξενοδόχοι βλέποντας την διάθεση της ηγεσίας των ξενοδοχοϋπαλλήλων να αποδεκτεί αυτά τα ψίχουλα σκλήρηνε ακόμα περισσότερο τη θέση της υπολογίζοντας να δώσει ακόμα πιο λίγα. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι ξενοδόχοι έχουν στο στόχαστρο τους τις συλλογικές συμβάσεις και ακολουθούν αυτή την πρακτική. Είναι μία πρακτική που ακολουθούν τα τελευταία χρόνια και χρόνο με τον χρόνο γίνεται όλο και πιο έντονη και πιο σκληρή. Στόχος τους είναι να καταργήσουν τις συλλογικές συμβάσεις και να καθιερώσουν τα προσωπικά συμβόλαια

Η ανοχή, η υποχωρητικότητα και η πραχτική που ακολούθησαν μέχρι τώρα οι ηγεσίες των συντεχνιών, φαίνεται πως δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στην επίθεση των ξενοδόχων. Αποφάσισαν για άλλη μια φορά να προχωρήσουν σε επιλεκτικές απεργίες. Αυτά τα μέτρα δεν αρκούν ούτε μπορούν να φέρουν αποτελέσματα. Οι επιλεκτικές και αποσπασματικές απεργίες απομονώνουν τους εργαζόμενους ανά ξενοδοχείο, τραβούν πολλές μέρες, κουράζουν και απογοητεύουν τους απεργούς.

Αυτό συνέβηκε στα ξενοδοχεία του Λόρδου, 124 μέρες απεργία και όμως αυτή χάθηκε γιατί οι ηγεσίες των συντεχνιών αρνούνταν πεισματικά να κηρύξουν παναπεργία. Μία παναπεργία σ'όλα τα ξενοδοχεία παγκύπρια μπορεί έστω και για ελάχιστο χρόνο μπορεί να κτυπήσει καίρια τα κέρδη των ξενοδόχων και να τους αναγκάσει να υποχωρήσουν. Όμως οι ηγεσίες των συντεχνιών ακολουθούν και τώρα τον ίδιο αδιέξοδο δρόμο. Ετσι θυσιάζουν για άλλη μια φορά τα συμφέροντα των εργαζομένων στα ξενοδοχεία χάριν των συμφερόντων της ξενοδοχειακής βιομηχανίας, στην ουσία δηλαδή των ξενοδόχων.

Χρειάζεται μια κατά μέτωπο επίθεση και όχι κλεφτοπόλεμο με απεργίες την μια μέρα στο ένα ξενοδοχείο και την άλλη μέρα ή βδομάδα στο άλλο ξενοδοχείο Η περίοδος είναι καλή. Σε λίγες βδομάδες αρχίζει η καλοκαιρινή περίοδος. Για να νικήσουν οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία χρειάζεται παναπεργία τώρα. Έχουν την δύναμη και δυνατή οργάνωση για να τσακίσουν αυτή την αδιάλλακτη και αρπαχτική στάση των ξενοδόχων.

Υπεραγορές Ορφανίδη

Μια αυθόρμητη απεργία για μίμηση

Οι εργαζόμενοι στην υπεραγορά "Ορφανίδη" στην Λευκωσία κατέβηκαν την παραμονή της πρωτοχρονιάς σε μία αυθόρμητη στάση εργασίας και με δυναμικό τρόπο ανάγκασαν τον Ορφανίδη να υποχωρήσει. Ετσι έχουν ανοίξει τον δρόμο για την οργάνωση τους και την υπογραφή συλλογικής σύμβασης, με την οποία θα κατοχυρώνουν τους όρους εργασίας και τα ωφελήματα τους.

Η απεργία ήταν αυθόρμητη και ξεκίνησε όταν ο Ορφανίδης δήλωσε στο έκτακτο προσωπικό ότι δεν θα τους δώσει 13ον μισθό και όποιου δεν τους αρέσει να φύγει. Μερικοί πράγματι έφυγαν. Όμως όσοι έμειναν δεν σήμαινε ότι δέχτηκαν τους όρους του Ορφανίδη. Ετσι την παραμονή της Πρωτοχρονιάς όχι μόνο σταμάτησαν να δουλεύουν αλλά έκλεισαν και την είσοδο στην υπεραγορά και δεν άφηναν τους πελάτες να μπουν μέσα, πολλοί από τους οποίους τους εκφράζανε την συμπαράσταση τους. Κανένας δεν πέρασε ούτε καν αυτοί που πήγαιναν στα καταστήματα, τα οποία ενοικιάζει ο Ορφανίδης μέσα στην υπεραγορά.

Οι εργαζόμενοι μ'αυτή την αυθόρμητη στάση κέρδισαν την πρώτη μάχη. Δεν κέρδισαν όμως και τον πόλεμο. Ο Ορφανίδης εξακολουθεί να μη αναγνωρίζει τις συντεχνίες και αρνείται να διαπραγματευτεί με τις ηγεσίες των συντεχνιών για την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης. Οι τρείς συναντήσεις τους με τον Ορφανίδη δεν οδήγησαν σε κανένα αποτέλεσμα. Ο Ορφανίδης προσπαθεί να κερδίσει χρόνο ελπίζοντας πως σ'αυτό το διάστημα θα καταφέρει με διάφορες απειλές και εκβιασμούς να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους και να τους διασπάσει.

Μόνο οι δυναμικές απεργιακές κινητοποιήσεις τους μπορούν να φέρουν άμεσα αποτελέσματα όπως έδειξε και η αυθόρμητη στάση την παραμονή της πρωτοχρονίας. Γι αυτό χρειάζεται να προχωρήσουν άμεσα σε νέες απεργιακές κινητοποιήσεις.

Αν οι εργαζόμενοι στον Ορφανίδη νικήσουν θα ανοίξουν τον δρόμο για την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης και την οργάνωση των εργαζομένων όχι μόνο σ'όλες τις υπεραγορές Ορφανίδη αλλά και των εργαζομένων σ'όλες τις μεγάλες υπεραγορές. Γι αυτό και πρέπει να έχουν την συμπαράσταση όλων.

Η αυθόρμητη απεργία στην υπεραγορά Ορφανίδη μπορεί και πρέπει να γίνει παράδειγμα για μίμηση για πολλούς κλάδους εργαζομένων. Ιδιαίτερα αυτών οι οποίοι είναι ανοργάνωτοι και δουλεύουν με εξευτελιστικούς μισθούς και όρους εργασίας Μπορεί να γίνει ο πιλότος για τους εργαζόμενους στα Φαστ - Φουτ, τις νοσοκόμες στις ιδιωτικές κλινικές και ένα σωρό άλλους κλάδους.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟ

ΕΟΚΑ Β ΚΑΙ CIA -ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Του Μακαριου Δρουσιώτη
ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΑΛΦΑΔΙ"
σελ. 464 τιμή 15 λίρες

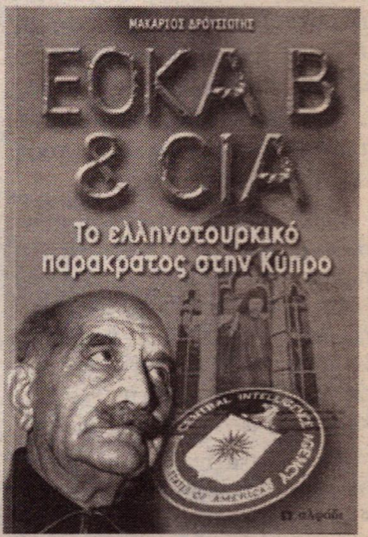

Το βιβλίο του Μακάριου Δρουσιώτη, «ΕΟΚΑ Β & CIA», είναι αναμφίβολα μια σημαντική συνεισφορά στην προσπάθεια απομυθοποίησης της κυπριακής σύγχρονης ιστορίας, κυρίως τα τελευταία 50 χρόνια, από τη δυναμική έναρξη του Ενωτικού αγώνα και τη μετέπειτα δημιουργία του κυπριακού κράτους μέχρι τα γνωστά γεγονότα του '74.

Είναι ευχάριστο να βλέπεις τα ιδεολογικά κάστρα της κυπριακής αστικής τάξης και των «ελληναράδων» του Συναγερμού να καταρρέουν κάτω από το βάρος τεκμηριωμένων γεγονότων και ατράνταχτων αποδείξεων — κάστρα τα οποία για χρόνια τώρα χρησιμοποιούνται σαν προπύργια σοβινιστικής, εθνικής και αντικομουνιστικής προπαγάνδας.

Οι «τίμιοι και αγνοί» ηγέτες της ΕΟΚΑ αποδείχτηκαν τελικά κοινοί δολοφόνοι, πληρωμένοι πράκτορες, νονοί του υπόκοσμου, όμως πάντοτε παρέμειναν πάνω απ' όλα πιστοί υπηρέτες της αστικής τάξης, τα συμφέροντα της οποίας σε τελευταία ανάλυση εξυπηρετούσαν. Ο Γιωρκάτζης ήταν πράκτορας των Άγγλων κατά τη διάρκεια της ΕΟΚΑ και των Αμερικανών αργότερα και συγχρόνως ένας από τους ισχυρούς υπουργούς της κυπριακής ιστορίας. Ο Γρίβας στυγνός δολοφόνος, παθιασμένος αντικομουνιστής, συνεργάτης των Γερμανών και στενός συνεργάτης των Άγγλων στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο.

Παρά το γεγονός ότι το βιβλίο είναι αρκετά επίκαιρο λόγω των σημερινών ραγδαίων εξελίξεων, ένταξη στην ΕΕ και υποβολή σχεδίου Ανάν για διευθέτηση του κυπριακού, ο συγγραφέας παραμένει εγκλωβισμένος σε μια απλοϊκή, επιφανειακή μεθοδολογία ανάλυσης που χρησιμοποιήθηκε πλατιά στην κυπριακή βιβλιογραφία και που υιοθέτησε κατά κόρον η παραδοσιακή Αριστερά.

«Η διαδρομή της Κύπρου προς την καταστροφή, λοιπόν, είχε προδιαγραφεί από το τέλος του Β' Παγκ. Πολέμου, » γράφει ο Δρουσιώτης «... το ανά χείρας βιβλίο αρχίζει με μια μεγάλη εισαγωγή που καλύπτει την περίοδο 1947-1970, η οποία αναφέρεται στην ίδρυση και τη δράση του ελληνικού και του τουρκικού παρακράτους, τη σχέση του με τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες και τη δραστηριότητά του στην Κύπρο».

Το σημείο αφετηρίας για ανάλυση των γεγονότων ξεκινά για το Δρουσιώτη από τις Αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, τη ΣΙΑ, με τη δημιουργία ενός μυστικού δικτύου αντικομουνιστικών οργανώσεων με την ονομασία «Stay Behind» σε παγκόσμια κλίμακα.

Στην Ελλάδα η τοπική οργάνωση είχε το όνομα «Προβιά» και στηριζόταν στον Ιερό Δεσμό Ελλήνων Αξιωματικών (ΙΔΕΑ) ενώ στην Τουρκία το 1952, το χρόνο ένταξης της Ελλάδας και Τουρκίας στο ΝΑΤΟ, ιδρύθηκε η τοπική οργάνωση του δικτύου «Stay Behind» με την ονομασία ΣΤΚ, Συμβούλιο Εποπτείας Επιστράτευσης.

Έτσι το νήμα της ιστορικής ανάλυσης ξετυλίγεται από τις Ιμπεριαλιστικές μυστικές υπηρεσίες και διακλαδώνεται με το «παρακράτος» σε κάθε χώρα που δρούσε, παίζοντας, κατά το Δρουσιώτη ένα καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση των μελλοντικών εξελίξεων σε κάθε χώρα αντίστοιχα.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι οι Αμερικανοί και οι Βρετανοί ιμπεριαλιστές χρησιμοποιούσαν όλες τις βρόμικες μεθόδους για να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους στην περιοχή, υποστηρίζοντας τα πιο αντιδραστικά στοιχεία σε κάθε χώρα, όπως τα Τάγματα Ασφαλείας στην Ελλάδα, τη Μαφία στην Ιταλία, τους Γκρίζους Λύκους στην Τουρκία κ.ο.κ. Όμως οι κοινωνικές ομάδες που παίζουν και διαδραματίζουν πρωταρχικό και καθοριστικό ρόλο στο ιστορικό γίγνεσθαι στη σύγχρονη κυπριακή ιστορία είναι η εργατική τάξη και η αστική τάξη και όχι οι μυστικοί πράκτορες.

Μια εργατική τάξη που κάνει αισθητή την εμφάνισή της στη δεκαετία του '40 μέσα από ένα μαζικό μαχητικό εργατικό κίνημα, που ένωνε μαζί Έλληνες και Τούρκους.

Από την πλευρά της η Ε/κ αστική τάξη, κάτω από τη συγκυρία εκείνης της περιόδου, τρομοκρατημένη από τη δυναμική παρουσία του εργατικού κινήματος, αποφασίζει να πάρει την πρωτοβουλία στα χέρια της. Δημιουργεί τη δική της τρομοκρατική οργάνωση, την ΕΟΚΑ, θεωρώντας ότι τα ταξικά της συμφέροντα θα διασφαλίζονταν καλύτερα μέσα στα πλαίσια του ελληνικού κράτους.

Σε μια περίοδο απελευθερωτικών κινημάτων, της αποκορύφωσης του Σταλινισμού με τη νίκη της Ρωσίας επί της Γερμανίας, του εμφύλιου πολέμου στην Ελλάδα, και κάτω από τη επιτήρηση της φθίνουσας αγγλικής αποικιοκρατίας, η πιο βολική ιδεολογική κάλυψη για την αστική τάξη στην προσπάθειά της να διασφαλίσει τα δικά της οικονομικά συμφέροντα ήταν η ιδεολογία της Ένωσης.

Μετά την ανεξαρτησία οι διαφωνίες μεταξύ διαφόρων τάσεων μέσα στην Ε/κ αστική τάξη, που έφθαναν και μέχρι τις ένοπλες συγκρούσεις, πήγαζαν από τη διαφορετική αντίληψη για το πως αυτά τα οικονομικά προνόμια των Ε/κ αστών θα εξυπηρετούνταν καλύτερα. Ο Γρίβας και η ακροδεξιά θεωρούσαν ότι μια Κύπρος εναρμονισμένη στα πλαίσια του ΝΑΤΟ και με το μεγαλύτερο κομμάτι προσαρτημένο στην Ελλάδα, ήταν η πιο συμφέρουσα λύση. Το μεγαλύτερο μέρος όμως της αστικής τάξης, με επικεφαλής το Μακάριο, ανακάλυψε γρήγορα τον ανταγωνισμό Ελλάδας — Τουρκίας, την πολιτική αστάθεια στην Ελλάδα, σε συνδυασμό με τις δυνατότητες που δίνει η γειτνίαση με τα αραβικά πετρέλαια, τους επιτρέπει μια πιο γρήγορη και ανεξάρτητη οικονομική ανάπτυξη που με τη σειρά της αυξάνει τη δύναμή της, πολιτικά και οικονομικά, απέναντι στον εσωτερικό της αντίπαλο, την Τ/κ αστική τάξη, που απαιτούσε ένα μεγάλο μέρος της κρατικής και κατ' επέκταση οικονομικής διαχείρισης.

Συνεπώς εκείνη που έκανε τις εκάστοτε πολιτικές και οικονομικές επιλογές ήταν η ίδια η αστική τάξη μέσα από τους κοινωνικούς θεσμούς που ελέγχει, π.χ. Εκκλησία, σχολεία, ΜΜΕ, στηριζόμενη πάντοτε στην κρατική καταστολή, αστυνομία, Εθνική Φρουρά και όχι ένα «παρακράτος» ελεγχόμενο από τη ΣΙΑ. Όταν το επέβαλλαν οι διεθνείς πολιτικές σκοπιμότητες, ήταν ο κρατικός μηχανισμός που όπλιζε και οργάνωνε έμμεσα ή άμεσα το παρακράτος που αναλάμβανε δράση ενάντια σε πολιτικούς αντιπάλους, αριστερούς και φυσικά τους Τουρκοκύπριους.

Η συνωμοσιολογία και η πρακτορική αντίληψη της Ιστορίας καταλήγει σε εξίσου παραπλανητικά και λανθασμένα συμπεράσματα όπως και η ανάλυση των γεγονότων από τη σκοπιά του «εθνικού συμφέροντος».

Εάν η ιστορία προκαθορίζεται από τις μηχανορραφίες των μεγάλων δυνάμεων τότε πως να εξηγήσουμε τα τόσα απελευθερωτικά κινήματα που νίκησαν παρά τις μεγάλες και άμεσες επεμβάσεις των μεγάλων δυνάμεων όπως λ.χ. .τη νίκη του Βιετναμικού λαού ενάντια στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό;

Υπάρχει ένας ιστορικός «πράκτορας» που με την αυτόνομη δράση του μπορεί να θέσει μια για πάντα τέρμα στη δράση όλων αυτών των μυστικών και μη, αντιδραστικών πρακτόρων και παραοργανώσεων και αυτός ονομάζεται εργατική τάξη.

Λούης Λοΐζου

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

7/2: Συμμετέχει στην ανοιχτή εκδήλωση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο στο Σκαλί Αγλαντζιάς

11/2: Συμμετέχει στο προεκλογικό συλλαλητήριο και τη συναυλία στο Ελευθερία

19/ 2: Το μήνυμα της μεγάλης αντιπολεμικής διαδήλωσης της 15 Φλεβάρη

26/2: Αναλυση των αποτελεμάτων των εκλογών

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ __________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΙΡΑΚ: Μια χώρα ρημαγμένη απ' τον πόλεμο του 1991

Ακριβώς πριν από 11 χρόνια, τις πρώτες μέρες του 1991, ξεκινούσε η «Καταιγίδα της Ερήμου». Μια στρατιωτική επίθεση ολόκληρου του δυτικού κόσμου, με επικεφαλής τις ΗΠΑ, ενάντια στο Ιράκ. Ο απλός κόσμος στο Ιράκ πληρώνει με τον πιο άγριο τρόπο μέχρι σήμερα εκείνες τις έξι εφιαλτικές εβδομάδες.

Ο πόλεμος του 1991 ήταν η μεγαλύτερη κινητοποίηση του αμερικανικού στρατού από τον πόλεμο του Βιετνάμ. Οι βόμβες που έπεσαν το 1991 στο Ιράκ ήταν διπλάσιες από το σύνολο των βομβών που έριξαν οι Συμμαχικές δυνάμεις στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η συνολική τους ένταση ήταν επτά φορές όσο η βόμβα που έριξαν το 1945 στη Χιροσίμα. Οι βόμβες δεν σταμάτησαν ποτέ να πέφτουν στο Ιράκ.

Το Ιράκ έγινε μια αποθήκη απεμπλουτισμένου ουρανίου. Πάνω από 900 τόνοι ραδιενεργών υλικών υπολογίζεται ότι έχουν σκορπιστεί στη χώρα, το μεγαλύτερο τους μέρος στο νότο. Από τότε μέχρι σήμερα έπεσαν ακόμη 400 τόνοι. Η παιδική λευχαιμία είναι η υψηλότερη στον κόσμο.

Οι «έξυπνες» βόμβες κατέστρεψαν τις ιρακινές τηλεπικοινωνίες, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς. Κατέστρεψαν τα συστήματα άρδευσης, τις αποχετεύσεις, τις εγκαταστάσεις καθαρισμού νερού. Καταστράφηκαν οι υδροηλεκτρικές εγκαταστάσεις. Η ηλεκτρική παραγωγή μεταπολεμικά ήταν το 10% της προπολεμικής. Σήμερα πρόσβαση σε καθαρό νερό έχουν, μέσα στις πόλεις, οι μισοί Ιρακινοί από όσους είχαν πριν τον πόλεμο. Στα χωριά μόνο ένας στους τρεις κατάφερε να διατηρήσει την πρόσβασή του σε καθαρό νερό. Από τις βόμβες δεν γλίτωσαν οι καλλιέργειες. Εγιναν ολοσχερείς βομβαρδισμοί σε εκτάσεις με κριθάρι και σιτάρι. Τα ραδιενεργά υλικά δεν επέτρεψαν στη γη μέχρι σήμερα να ανακάμψει και να φτάσει την προπολεμική παραγωγή.

Βομβαρδίστηκαν νοσοκομεία, σιδηροδρομικοί σταθμοί, σταθμοί λεωφορείων, τζαμιά και αρχαιολογικά μνημεία. Βομβαρδίστηκαν σχολεία. Μετά τον πόλεμο εφαρμόστηκε τριπλή βάρδια στα σχολεία του Ιράκ γιατί δεν φτάνουν τα κτίρια. Χτύπησαν βασικούς οικονομικούς στόχους, όπως εργοστάσια ρουχισμού, τσιμεντοβιομηχανίες, εργοστάσια παραγωγής χλωρίου, πετροχημικών, φωσφόρου και διϋλιστήρια.

Για τους Ιρακινούς, η έλλειψη βιταμινών στη διατροφή τους, η καταστροφή των νοσοκομείων και η έλλειψη ιατρικού υλικού έκανε την κατάσταση ακόμα χειρότερη. Ο καρκίνος έγινε θανατική ποινή για χιλιάδες ανθρώπους. Η συνολική ραδιενέργεια συγκρίνεται με αυτή του Τσερνόμπιλ. Πολλά παιδιά γεννήθηκαν και συνεχίζουν να γεννιούνται με γενετικές ανωμαλίες, παραμορφωμένα. Οι επιπτώσεις της ραδιενέργειας στα ζώα πέρα από ένα ακόμη χτύπημα στην κτηνοτροφία, έκανε το γάλα επικίνδυνη τροφή. Οι βόμβες δεν σταμάτησαν ποτέ να πέφτουν στο Ιράκ. Η κυβέρνηση Κλίντον διαδέχτηκε την κυβέρνηση Μπους και συνέχισε σε βδομαδιάτικη σχεδόν βάση, τα «χειρουργικά» χτυπήματα και τους βομβαρδισμούς. Τετρακόσιοι πύραυλοι και 600 βόμβες έπεσαν μόνο την εβδομάδα των Χριστουγέννων του 1998, σε μια επίθεση που «θάφτηκε» κάτω από το σκάνδαλο Μόνικα Λεβίνσκι.

Το διαρκές έγκλημα του εμπάργκο

«Δημοσιογράφος: *Περισσότερα από 500.000 παιδιά έχουν πεθάνει στο Ιράκ εξαιτίας του εμπάργκο. Πιστεύετε ότι δικαιολογείται;*

Μαντλίν Ολμπράιτ: *Ηταν μια δύσκολη επιλογή. Αλλά νομίζω ότι άξιζε τον κόπο.*» (Από συνέντευξη στο NBC το 1996)

Σήμερα τα παιδιά κατω των 5 ετών που έχουν πεθάνει από το εμπάργκο υπολογίζονται σε 600.000. Η UNICEF και ο Ερυθρός Σταυρός εκτιμούν ότι περισσότεροι από 1.700.000 άνθρωποι συνολικά έχασαν τη ζωή τους από το εμπάργκο που έχει επιβάλει ο ΟΗΕ. 250 άνθρωποι πεθαίνουν κάθε μέρα από το 1991 μέχρι σήμερα. Η βαρβαρότητα του πολέμου στο Ιράκ το 1991 κράτησε περίπου 6 εβδομάδες, η βαρβαρότητα του εμπάργκο είναι ένα μαρτύριο που συνεχίζεται τα τελευταία 11 χρόνια. Δεν είναι μόνο οι νεκροί. Ο φρικιαστικός αριθμός τους μας δίνει μόνο μια ιδέα για το φάσμα της δυστυχίας και της απόγνωσης που αγκαλιάζει ολόκληρο το Ιράκ.

Το εμπάργκο έφερε ανεργία, φτώχεια, πληθωρισμό, αρρώστιες, ασιτία, κοινωνική διάλυση, κατάρρευση της Παιδείας, του συστήματος Υγείας, περιβαλλοντική καταστροφή. Το εμπάργκο κατά του Ιράκ είναι ένα από τα πιο οργανωμένα δολοφονικά σχέδια της Ιστορίας. Ολα αυτά τα χρόνια στόχευε τα πιο αδύναμα μέλη της ιρακινής κοινωνίας, τα παιδιά, τις γυναίκες, τους ηλικιωμένους. Στόχος ήταν να σκορπίσει τη δυστυχία και να προκαλέσει κοινωνική κρίση. Ηταν ένας εκβιασμός χωρίς διέξοδο διαφυγής. «Ενας αγώνας ποδοσφαίρου με μετακινούμενο τέρμα» όπως το περιγράφουν κάποιοι επιστήμονες που πήραν μέρος στα προγράμματα του ΟΗΕ. Το εμπάργκο ξεκίνησε με όρο να αποσυρθεί ο στρατός από το Κουβέιτ. Το Ιράκ έχασε τον πόλεμο και αποσύρθηκε. Το εμπάργκο συνεχίστηκε με στόχο την καταστροφή των όπλων μαζικής καταστροφής από τον Σαντάμ Χουσεϊν. Οι επιθεωρητές επιβεβαίωσαν εδώ και χρόνια πως το Ιράκ είναι αδύναμο να κατασκευάσει τέτοια όπλα. Το εμπάργκο όμως συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Ο ΟΗΕ είχε υποσχεθεί ένα "έξυπνο" εμπάργκο. Ενα εμπάργκο που θα το πλήρωνε η άρχουσα τάξη του Ιράκ και όχι ο απλός κόσμος. Η υπόσχεση δεν ήταν τίποτε άλλο από προπαγανδιστικό κόλπο. Τα περισσότερα παιδιά που πεθαίνουν κάθε μέρα στο Ιράκ πεθαίνουν από μολύνσεις από το νερό. Το Ιράκ κατέχει την πρώτη θέση σε θανάτους από τυφοειδή πυρετό και διάρροια. Ολα αυτά τα παιδιά που πέθαναν από αυτές τις ασθένειες θα ζούσαν αν ο ΟΗΕ επέτρεπε στο Ιράκ να εισάγει μηχανήματα καθαρισμού του νερού και αποχέτευσης. Ο πόλεμος κατέστρεψε ένα μεγάλο τμήμα του αποχετευτικού συστήματος του Ιράκ και το εμπάργκο δεν επέτρεψε ποτέ την αποκατάστασή του.

Το εμπάργκο απαγορεύει την εισαγωγή χλώριου που θα μπορούσε να είναι μια λύση καθαρισμού του νερού. Τα παιδιά που θα ξεπεράσουν την ηλικία των 5 ετών, αν γλιτώσουν τη διάρροια και τον τυφοειδή πυρετό πεθαίνουν στην πλειοψηφία τους από καρδιακές παθήσεις, υπέρταση, διαβήτη, καρκίνο, παθήσεις στο συκώτι και στα νεφρά. Η παιδική θνησιμότητα στο Ιράκ βρισκόταν στα χαμηλότερα επίπεδα της Μέσης Ανατολής στη δεκαετία του '80. Σήμερα βρίσκεται υψηλότερα και από το Σουδάν.

Το «έξυπνο» εμπάργκο απαγορεύει την εισαγωγή μολυβιών για τους μαθητές. Ο γραφίτης λένε, που περιέχουν τα μολύβια, μπορεί να χρησιμεύσει σε κατασκευή πυρηνικών όπλων. Το ίδιο συμβαίνει με τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, τα κλιματιστικά μηχανήματα και κάθε είδους ηλεκτρονικό ανταλλακτικό. Απαγορεύονται τα εντομοκτόνα κι έτσι οι καλλιεργημένες περιοχές μετατρέπονται σε επικίνδυνες εστίες μόλυνσης. Τα κουνούπια έχουν σκοτώσει χιλιάδες ανθρώπους στο Ιράκ.

Το εμπάργκο περιλαμβάνει μια σειρά από φάρμακα αλλά και ιατρικά εργαλεία. Ο αριθμός των νοσηλευόμενων και των εγχειρήσεων στα ιρακινά νοσοκομεία έχει πέσει κατακόρυφα, όχι γιατί υπάρχουν λιγότεροι άρρωστοι αλλά γιατί δεν υπάρχει ο εξοπλισμός για να πραγματοποιηθούν. Το ίδιο συμβαίνει και στον κτηνιατρικό εξοπλισμό. Αρρωστα ζώα δεν σημαίνει μόνο μολύνσεις αλλά και συρρίκνωση της παραγωγής γάλακτος και κρέατος. Το εμπάργκο στα λιπάσματα μείωσε την παραγωγή βασικών αγαθών, όπως τα δημητριακά. Το 1997 υπολογίστηκε ότι ένα εκατομμύριο παιδιά στο Ιράκ δεν τρέφονταν αρκετά για να επιβιώσουν και να αναπτυχθούν σωστά. Η κάθε ιρακινή οικογένεια αναγκάζεται να ξοδέψει το 80% του εισοδήματός της για τρόφιμα. Ολα αυτά έχουν σαν αποτέλεσμα το 70% των γυναικών να πάσχουν από αναιμία.

Ο πληθωρισμός και η πείνα αναγκάζουν τα παιδιά να αφήσουν το σχολείο και να πιάσουν δουλειά. Κι από τη δουλειά όμως λίγα έχουν να περιμένουν. Ενας δάσκαλος παίρνει £1,80 σεντ το μήνα! Πριν το 1991 έπαιρνε περίπου £270 λίρες.

Συνένοχος ο ΟΗΕ

Και ο πόλεμος και το εμπάργκο είχαν την υπογραφή του ΟΗΕ. Σαν ανθρωπιστικό αντίβαρο υποτίθεται ο ΟΗΕ οργάνωσε το πρόγραμμα «τρόφιμα για πετρέλαιο». Στην πραγματικότητα είναι μια από τις πιο εγκληματικές απάτες. Σύμφωνα με το πρόγραμμα αυτό το Ιράκ θα μπορούσε να εξάγει πετρέλαιο και να παίρνει σε αντάλλαγμα χρήσιμα αγαθά για τον πληθυσμό, τρόφιμα αλλά και άλλα υλικά.

Σύμφωνα με τον Ντένις Χάλιντεϊ, πρωην επικεφαλή αυτού του προγράμματος στον ΟΗΕ, που παραιτήθηκε πριν λίγα χρόνια και τώρα δραστηριοποιείται στο αντιπολεμικό κίνημα: «*Η επιτροπή που ήταν υπεύθυνη για τα αγαθά που παίρνει το Ιράκ δεν είχε επιστημονικά χαρακτηριστικά. Δεν τους ένοιαζε καθόλου τι χρειάζεται και τι δεν χρειάζεται το Ιράκ. Ηταν όλοι τους σε συνεννόηση με τις κυβερνήσεις που κανόνιζαν τι πιέσεις θέλουν να ασκήσουν. Ενα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι όταν το Ιράκ ζήτησε 500 ασθενοφόρα. Η επιτροπή μπλοκάρισε τη διαδικασία αμέσως και το επόμενο διάστημα έδινε τα ασθενοφόρα λίγα λίγα με ανταλλάγματα.*»

Πολλές αμερικανικές εταιρίες θησαύρισαν από το πρόγραμμα «τρόφιμα για πετρέλαιο». Αντίθετα ο λαός του Ιράκ δεν κέρδισε σχεδόν τίποτα. Πολλές εταιρίες κέρδιζαν φτηνό ιρακινό πετρέλαιο και μάλιστα με ανθρωπιστική σφραγίδα. Στο λιμάνι της Βασόρας παίζονταν την ίδια ώρα σιχαμερά παιχνίδια. Το Ιράκ ζητούσε για παράδειγμα ιατρικό υλικό και φορτηγά ψυγεία για να το μεταφέρει. Η επιτροπή του ΟΗΕ, στη Νέα Υόρκη, ενέκρινε το υλικό αλλά όχι τα ψυγεία. Το υλικό σάπιζε στη Βασόρα. Οταν τα ψυγεία έφταναν, αν έφταναν, ύστερα από μήνες, όλα ήταν άχρηστα. Χιλιάδες σάκοι για αιμοδοσίες έχουν καταλήξει στις χωματερές αντί στα νοσοκομεία του Ιράκ. Σε μία περίπτωση εγκρίθηκε μια μεγάλη ποσότητα από σύριγγες, αλλά ποτέ δεν εγκρίθηκαν βελόνες.

Το πρόγραμμα «τρόφιμα για πετρέλαιο» δεν θα πετύχαινε όσες καλές προθέσεις κι αν είχαν οι γραφειοκράτες του ΟΗΕ, που δεν είχαν. Το Ιράκ έχει υποστεί μια τεράστια διάλυση που δεν μπορεί να λυθεί με παροχές σταγονόμετρου. Οσα τρόφιμα κι αν έστελνε ο ΟΗΕ, χρειάζονταν αποθήκες για να τα διαχειριστούν. Ομως οι αποθήκες είχαν καταστραφεί στον πόλεμο. Και τα υλικά για την ανοικοδόμησή τους ήταν στη λίστα των «επικίνδυνων». Η τελευταία πρόταση του πρέσβη των ΗΠΑ στον ΟΗΕ ήταν να μπουν στη λίστα των απαγορευμένων τα εμβόλια πρόληψης των χημικών επιθέσεων. Τέτοιον «αέρα» έχουν οι ΗΠΑ στις επιτροπές του ΟΗΕ. Δεν διστάζουν να απαγορεύσουν εμβόλια με στόχο να έχουν περισσότερα θύματα στον επερχόμενο πόλεμο.

Ο ΟΗΕ και οι επιτροπές του δεν έπαιξαν άλλο ρόλο από διαχειριστή των όρων που έβαζαν οι ιμπεριαλιστές. Η δεκαετής επιχείρηση «εξαφάνισης» του Ιράκ, όπως την ονόμασε ο Σκόουκροφτ, υπουργός της κυβέρνησης Μπους το '91, οργανωνόταν παράλληλα στο Πεντάγωνο και στην επιτροπή του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη. Τέτοιοι γραφειοκράτες είναι και οι επιθεωρητές που βρίσκονται αυτή τη στιγμή και επιθεωρούν το Ιράκ. Από τους οποίους αναμενόταν η μαγική απάντηση στις 27 Γενάρη. Γι' αυτό δεν περιμένουμε τίποτα από αυτούς. Οσοι από αυτούς μέχρι τώρα διαφωνήσανε με το δεκαετές έγκλημα παραιτήθηκαν.

Πριν από 11 χρόνια ο πατέρας Μπους και οι δημοσιογράφοι του πρόβαλαν στις τηλεοράσεις για να μας συγκινήσουν έναν κορμοράνο που βασανιζόταν μέσα στο πετρέλαιο. Ακόμη κι αυτή η εικόνα αποδείχτηκε κατασκευασμένη. Σήμερα ξέρουμε ότι οι εικόνες των σακατεμένων ανθρώπων, των παραμορφωμένων παιδιών, των χωριών που είναι γεμάτα νάρκες είναι πραγματικότητα. Και ότι αυτοί που έκαναν όλα αυτά τα εγκλήματα, ο «γιος» Μπους, ο Μπλερ και ολη η υπόλοιπη ιμπεριαλιστική συμμορία θέλουν να επιστρέψουν στο Ιράκ και να τα κλιμακώσουν. Στις 15 Φλεβάρη τα εκατομμύρια που θα βγούμε στους δρόμους για να διαδηλώσουμε σε κάθε χώρα μπορούμε να βάλουμε τέρμα σε όλη αυτή τη θηριωδία, και να μην αφήσουμε να χυθεί ούτε μια ακόμη σταγόνα αίμα για τα πετρέλαια.

εργατικη δημοκρατια

3ον Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στο Πόρτο Αλέγκρε

Αντίσταση στα γεράκια του πολέμου και της αγοράς

γράφουν ο Κρις Χάρμαν και ο Κρις Νάινχαμ

Δυο πράγματα καθόρισαν το κλίμα στο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στο Πόρτο Αλέγκρε. Η απειλή ότι μέσα στις επόμενες βδομάδες θα ξεκινήσει ο καταστροφικός πόλεμος στο Ιράκ. Το άλλο ήταν η στροφή προς τ' αριστερά στη Λατινική Αμερική που εκφράστηκε με τις εκλογικές νίκες των αριστερών υποψήφιων για την προεδρία στη Βραζιλία και τον Ισημερινό και την αποτυχία του πραξικοπήματος ενάντια στο Χούγκο Τσάβες, τον πρόεδρο της Βενεζουέλας. Και τα δυο θέματα κυριάρχησαν στη διαδήλωση που "άνοιξε" το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ (ΠΚΦ) καθώς και στις περισσότερες συζητήσεις που ακολούθησαν.

40.000 συμμετείχαν σε μια συγκέντρωση με ομιλητή τον Λούλα, τον νεοεκλεγμένο πρόεδρο, που επισκέφτηκε το Πόρτο Αλέγκρε την Παρασκευή ενώ ο Τσάβες έγινε δεκτός την Κυριακή με θυελλώδη χειροκροτήματα.

Ο κόσμος καταλαβαίνει ότι ο Λούλα κέρδισε τις εκλογές γιατί έδωσε ελπίδα στους εργαζόμενους μετά από χρόνια οικονομικής κρίσης, λιτότητας και ιδιωτικοποίησης των κοινωνικών υπηρεσιών. Και επίσης ξέρουν ότι οι πλούσιοι της Βενεζουέλας προσπάθησαν να ανατρέψουν τον Τσάβες με ένα πραξικόπημα που το βάφτισαν "απεργία" μόνο και μόνο γιατί υποσχέθηκε κάποιες μεταρρυθμίσεις υπέρ των εργατών, των αγροτών και των φτωχών.

Τα χειροκροτήματα για τον Λούλα όμως, συνοδεύονταν και με ερωτηματικά για την πολιτική του. Ο Λούλα είναι εκπληκτικά δημοφιλής, γιατί είναι ο πρώτος υποψήφιος ενός εργατικού κόμματος που κέρδισε τις εκλογές στη Λατινική Αμερική μετά την ανατροπή της κυβέρνησης του Αλιέντε στη Χιλή το 1973.

Ομως πολλοί από τους θαυμαστές αρχίζουν να αισθάνονται ανησυχία μετά από κάποιες αποφάσεις του. Δέχτηκε να εφαρμόσει τη συμφωνία με το ΔΝΤ που είχε κάνει ο νεοφιλεύθερος προκάτοχός του, ο Καρντόζο. Διόρισε υπουργό Οικονομικών ένα πρώην μεγάλο στέλεχος αμερικάνικης τράπεζας. Και δήλωσε ότι είναι πρόθυμος να διαπραγματευτεί με τις ΗΠΑ για τη δημιουργία Ζώνης Ελεύθερου Εμπορίου σε όλη την αμερικάνικη ήπειρο. Για τον κόσμο που στήριξε τον Λούλα αυτή η συμφωνία σημαίνει οικονομική κυριαρχία των ΗΠΑ σε όλη τη Λατινική Αμερική.

Αυτές τις ανησυχίες τις έκανε πιο έντονες η απόφαση του Λούλα να πάει κατευθείαν μετά το ΠΚΦ στο Οικονομικό Φόρουμ του Νταβός, όπου είναι μαζεμένοι οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες, οι υπουργοί. Το ΠΚΦ είχε ξεκινήσει σαν απάντηση στο Νταβός.

Ο Λούλα προσπάθησε να κατευνάσει τις αντιρρήσεις λέγοντας ότι θα πάει στο Νταβός για να υποστηρίξει τη λήψη μέτρων κατά της φτώχειας και να αντισταθεί σε προτάσεις που φέρνουν την πείνα. Ομως αυτές οι δικαιολογίες δεν σταμάτησαν πολλούς να αναρωτιούνται πως είναι δυνατόν να γεφυρωθεί το χάσμα ανάμεσα στους πλούσιους, τις επιχειρήσεις και αυτούς που υποφέρουν από τις πολιτικές τους.

Κάποιοι έφτασαν να υποστηρίζουν ότι ο Τσάβες είναι καλύτερος από τον Λούλα, ξεχνώντας τους συμβιβασμούς που έχει κάνει επανειλημένα ο Τσάβες με αυτούς που θα προσπαθήσουν να τον ανατρέψουν μόλις ξαναβρούν την πρώτη ευκαιρία.

Το πιο σημαντικό, όμως, στο ΠΚΦ ήταν ο ενθουσιασμός όλου αυτού του κόσμου που συμμετείχε, η νέα αυτοπεποίθηση ότι μετά από δυο δεκαετίες ήττας και απογοήτευσης, οι λαοί της ηπείρου μπορούν να αντισταθούν με επιτυχία στις άρχουσες τάξεις και τους προστάτες τους στο Λευκό Οίκο.

Οι αντιπολεμικοί ακτιβιστές στο Πόρτο Αλέγκρε ίδρυσαν μια παγκόσμια συμμαχία. Πανω από 1.000 αντιπρόσωποι που προέρχονταν από 60 χώρες, συμμετείχαν σε μια ολοήμερη συνέλευση που είχε στόχο την ίδρυση ενός αντιπολεμικού δικτύου.

Ολοι οι ομιλητές συμφώνησαν στη σπουδαιότητα του κινήματος ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Στην αίθουσα κυριαρχούσε ο ενθουσιασμός. Ολοι κατανοούσαμε ότι χτίζουμε κάτι πρωτόγνωρο, με τεράστια δυναμική. Το σύνθημα "παγκόσμια αντίσταση" άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά μπροστά στα μάτια μας.

Παγκόσμιος αντιπολεμικός Συντονισμός

Ο *Πέτρος Κωνσταντίνου* από το Πόρτο Αλέγκρε μας ενημερώνει για τη παρέμβαση του αντιπολεμικού κινήματος που έγινε η καρδιά του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ.

Το Σάββατο 25 Γενάρη, έγιναν τρεις συζητήσεις, που πρακτικά κάλυψαν όλη τη μέρα, οργανωμένες από το Πανευρωπαϊκό Αντιπολεμικό Συντονισμό που προέκυψε από την Φλωρεντία και τη συνάντηση στην Κοπεγχάγη το Δεκέμβρη.

Η πρώτη συζήτηση είχε σαν θέμα την ανάλυση των επιπτώσεων που θα έχει ο πόλεμος στο Ιράκ στη περιοχή της Μ. Ανατολής. Κεντρικός εισηγητής σε αυτή τη συζήτηση ήταν ο Σαμίρ Αμίν, οικονομολόγος, γνωστός για την αντιιμπεριαλιστική στάση του. Αναφέρθηκε στην υποκρισία των ΗΠΑ που χρησιμοποιούν σαν πρόσχημα τον «κίνδυνο του ισλαμισμού» για να εξαπολύσουν την επίθεσή τους. «Οι αστικές τάξεις που επικράτησαν μετά τις εθνικοαπελευθερωτικές εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο είναι συνυπεύθυνες με τις ΗΠΑ» είπε ο Σαμίρ Αμίν συμπληρώνοντας «Η Διακήρυξη του Καϊρου δείχνει ένα διαφορετικό δρόμο για την αντίσταση που κάνει ξανά μαζικά την εμφάνισή της στην Μ. Ανατολή».

Η δεύτερη συζήτηση αφορούσε τη δράση του Πανευρωπαϊκού Αντιπολεμικού Συντονισμού. Εισηγητές σε αυτή τη συζήτηση ήταν η Πάολα Μαντούκα από το Bastaguerra στην Ιταλία και ο Πέτρος Κωνσταντίνου.

Η Π. Μαντούκα στην τοποθέτησή της εξήγησε πως έχει φτάσει μέχρις εδώ το αντιπολεμικό κίνημα. Ο Π. Κωνσταντίνου μίλησε για τη σημασία της 15 Φλεβάρη, και τόνισε ότι μπορεί να γίνει μια παγκόσμια μέρα δράσης. «Ηδη διαδηλώσεις θα γίνουν σε 36 χώρες. Εχουμε κάνει τη σύνδεση ανάμεσα στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και τον ιμπεριαλισμό, και με αφορμή την Παλαιστίνη και το Αφγανιστάν. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει βρεθεί στο κέντρο της αντίστασης».

Οι δεκάδες αντιπρόσωποι από όλες τις γωνιές του πλανήτη που πήραν το λόγο, πρότειναν επέκταση της δράσης στις χώρες τους. Αυτό πρότειναν ακτιβιστές από το Πακιστάν και το Ασιατικό Κοινωνικό Φόρουμ, από το MST της Βραζιλίας. Εκπρόσωποι από τη CGIL της Ιταλίας έβαλαν το ζήτημα της συμμετοχής των συνδικάτων, ακόμα και με την κήρυξη απεργιών.

«Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ελέγχεται από τις χώρες που παράγουν όπλα μαζικής καταστροφής» είπε ο Γουϊλιαμ Πέης, αντιπολεμικός ακτιβιστής από τις ΗΠΑ και διαπίστωσε ότι «το αντιπολεμικό κίνημα σήμερα είναι πιο δυνατό από την εποχή του Βιετνάμ». Ενας ακτιβιστής από την Αίγυπτο δήλωσε ότι «Η Διακήρυξη του Καϊρου ανοίγει μια νέα εποχή στη δράση μας» και ενημέρωσε για τις «ανθρώπινες ασπίδες» που ετοιμάζονται για το Ιράκ.

Στην τρίτη συζήτηση εισηγητές ήταν ο Κρις Νάϊναμ και ο Ασαντ Ρέμαν από τη Συμμαχία Stop the War της Βρετανίας ενώ συντονιστής ήταν ο Π. Κωνσταντίνου. Το ενδιαφέρον για τη μαζική συντονισμένη αντιπολεμική δράση φάνηκε από τους εκατοντάδες εκπροσώπους οργανώσεων από όλες τις ηπείρους που δήλωσαν συμμετοχή. Αποφασίστηκε ότι η επόμενη αντιπολεμική συνάντηση που είχε προγραμματιστεί για τη 1 Μάρτη στο Λονδίνο σαν πανευρωπαϊκή, θα μετατραπεί σε διεθνή.

Επίσης αποφασίστηκε ότι στη διαδήλωση της 27 Γενάρη θα βαδίσει ένα αντιπολεμικό μπλοκ με επικεφαλής ένα πανό που θα γράφει «Οχι στον Πόλεμο-Οχι στην ALCA» (την Ελεύθερη Ζώνη Εμπορίου που προωθούν οι ΗΠΑ). Αυτή η απόφαση υλοποιήθηκε με επιτυχία τη Δευτέρα.

Στο μεταξύ την Κυριακή έγιναν και άλλες ενδιαφέρουσες συζητήσεις. Ανάμεσα σε αυτές η συζήτηση «Εργατική Τάξη ή 'Πλήθος'», μια αντιπαράθεση ανάμεσα στον Κρις Χάρμαν και τον Μ. Χαρντ που μαζί με τον Τ. Νέγκρι είναι ο συγγραφέας του βιβλίου «Αυτοκρατορία». Το ίδιο ενδιαφέρουσες ήταν οι συζητήσεις του κύκλου «Η ζωή μετά τον καπιταλισμό» που συντόνιζε ο Μαϊκλ Αλμπερτ από το περιοδικό Z-Net. Ο Αλεξ Καλίνικος μίλησε για τη δημοκρατία στο σοσιαλισμό και ο Κρις Χάρμαν για τη σοσιαλιστική οικονομία.

Πριν από την διαδήλωση της Δευτέρας 27 Γενάρη, 20.000 άνθρωποι παρακολούθησαν -μέσα σε ένα μεγάλο γήπεδο- συζήτηση με ομιλητή τον Νόαμ Τσόμσκι. Ο Τσόμσκι τόνισε ότι ποτέ άλλοτε δεν υπήρχε τόσο μεγάλο αντιπολεμικό κίνημα και υπογράμμισε ότι η παγκόσμια μέρα αντιπολεμικής δράσης στις 15 Φλεβάρη μπορεί να γίνει η αρχή για να νικήσουμε τον ιμπεριαλισμό του Μπους και του Μπλερ.

Η ίδια η πορεία ήταν μαζική, πάνω από 100.000 διαδήλωσαν. Το αντιπολεμικό μπλοκ ήταν πλαισιωμένο με ακτιβιστές από όλες τις ηπείρους: φοιτητές και άλλοι νέοι από τη Βραζιλία, Κορεάτες ακτιβιστές και αντιπρόσωποι από το Ασιατικό Κοινωνικό Φόρουμ. Οι ιταλοί ακτιβιστές κρατούσαν ένα πανό που έγραφε «Οχι στον πόλεμο-Φλωρεντία ανοιχτή πόλη» κάνοντας τη σύνδεση με το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ και τη αντιπολεμική διαδήλωση του 1.000.000 το Νοέμβρη.

Το αντιπολεμικό κίνημα έβαλε τη σφραγίδα του. Χαρακτηριστική είναι η τοποθέτηση του Κέβιν Ντάναχερ, ενός από τους πρωταγωνιστές του Σιάτλ το 1999, ότι οι συζητήσεις που έγιναν στις 25 Γενάρη είχαν τεράστια σημασία. Και η δήλωση της Σούζαν Τζορτζ, από το γαλλικό ATTAC, ότι «το κίνημα που εκφράζει το ΠΚΦ πρέπει να δεθεί με το πολύ πλατύτερο κίνημα ειρήνης»